

344 a

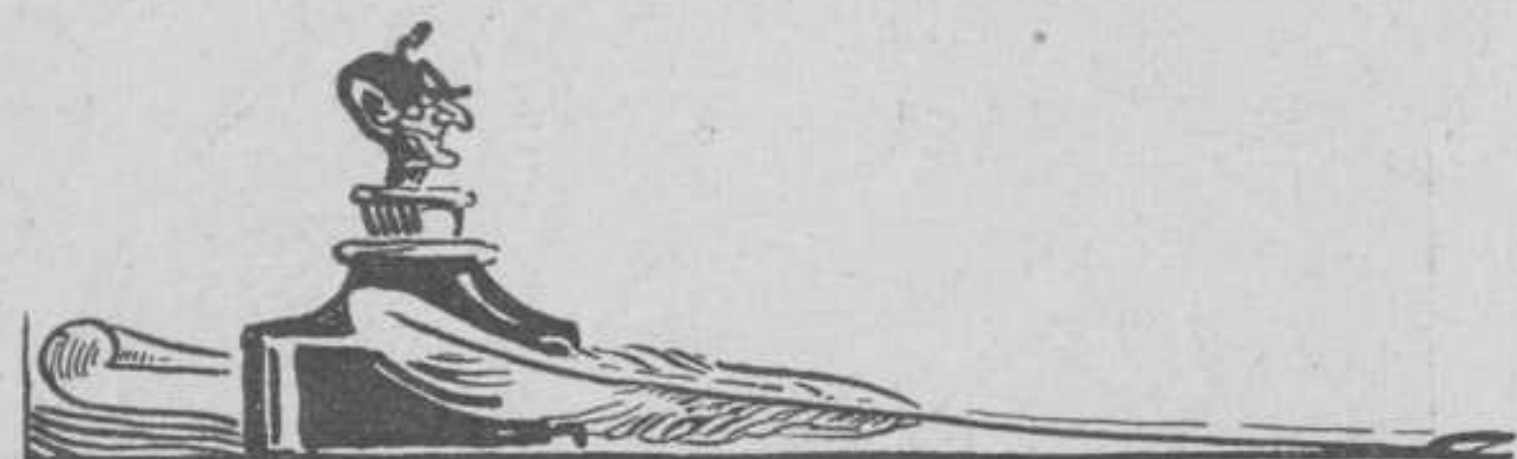

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

HOOFDREDACTEUR: J. W. VAN PIENBROEK. GRIFFIER: G. DE JOSSELIN DE JONG. REDACTEUREN: J. KNEPPELHOUT — N. A. STIGTER — G. HOLST — J. VAN BLERKOM — E. P. WELLENSTEIN
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
15e JAARGANG 28 APRIL 1939 16 BLZ. No. 28

REDACTIONEEL

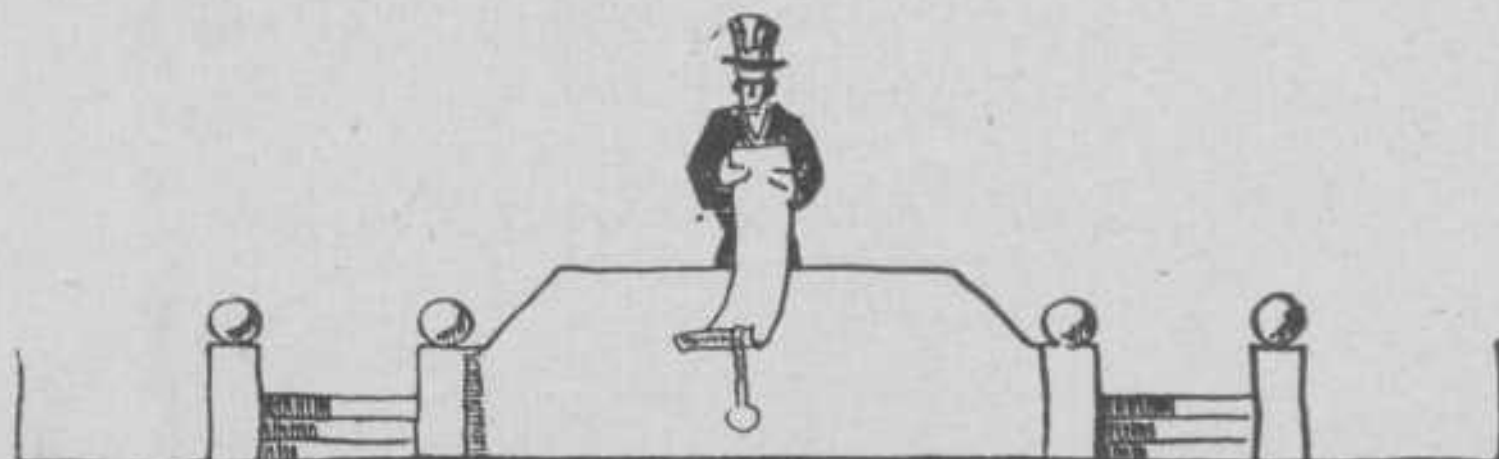
Op het manifest, door de Nederlandsche Studentenwereld gericht aan Hare Majesteit de Koningin, is het volgende antwoord ontvangen:

's Gravenhage, 21 April 1939.

In opdracht van Hare Majesteit de Koningin heb ik de eer U Haren dank over te brengen voor het door U, namens de Nederlandsche Studenten aan de Nederlandsche Universiteiten en Hoogescholen, aan Hare Majesteit gericht adres, waarvoor Hoogstdezelve zeer gevoelig is geweest.

Hare Majesteit draagt mij op U te verzoeken alle Studenten en Studentencorporaties, namens welke U het adres heeft onderteekend, te doen weten, dat de Koningin met groote belangstelling en ingenomenheid van den inhoud van het adres heeft kennisgenomen. De verzekering door alle Studenten — het opkomend geslacht dus — gegeven van hunne offervaardige aanhankelijkheid en trouw en hunne getuigenis, dat zij, in het belang van het Vaderland, hunne beste krachten zullen wijden aan de verwezenlijking der nationale bezinning en samenwerking, met terzijde stelling van alle bestaande verschillen, heeft de hooge waardeering van Hare Majesteit, gevonden. Met vol vertrouwen ziet Hare Majesteit tegemoet, dat de tegenwoordige Studenten de gedachte van offervaardigheid en saamhoorigheid niet alleen ook op de komende jongere generaties zullen overplanten, maar ook, dat zij zelve, na het beëindigen hunner studies, deze gedachte met zich in de groote maatschappij zullen mededragen en in hunne werkring tot uiting zullen brengen, waar deze werkring ook moge zijn, in Nederland, in Europa of tusschen de Keerkringen, opdat het vurig verlangen van Hare Majesteit naar een eendrachtig en daardoor sterk en tevens gelukkig Groot Vaderland bewaard moge worden.

De Kamerheer
van Hare Majesteit de Koningin,
(w.g.) SWEERTS.

UIT'T ROODE KAMERDE

De Senaat vestigt er den aandacht op, dat er een organisatie in het leven is geroepen, om de militaire troepen, die op het oogenblik in actieven dienst zijn, kranten en tijdschriften te doen toekomen. Het behoeft geen nader betoog dat de Senaat dit streven in Uw bijzondere belangstelling aanbeveelt, waartoe de volgende praktische opmerkingen:

Binnenkort zullen bij den Senaat stroken te verkrijgen zijn, met adressen. Deze strooken worden om de gelezen kranten geplakt en kunnen zonder meer gepost worden. Iedereen wordt verzocht zoo spoedig mogelijk zijn naam te zetten op een intekenlijst in de voorzaal, opdat de Senaat een schatting kan maken hoeveel personen hieraan mee kunnen doen.

In een door den Senaat ontvangen brief wordt de aandacht gevestigd op een gala-soiré die georganiseerd wordt door het Comité voor Cultureele bijstand aan Werkloozen op Zaterdag 6 Mei a.s. Het Comité spreekt de hoop uit, dat vele Corpsleden hierbij aanwezig zullen zijn. De soiré wordt gegeven in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen. De opbrengst komt geheel ten goede aan werkloozenzorg.

De Groninger Studenten Biljart-Vereeniging „De Groene Pommerans” organiseert op 22 en 23 Mei a.s. een Biljart-interacademiale. De inschrijving hiervoor moet zoo spoedig mogelijk geschieden. De inschrijvingskosten bedragen per team (5 Personen) f 10.—

Bij de Varsity, welke dit jaar op Hemelvaartsdag, 18 Mei, op de Boschbaan gehouden zal worden, zullen gratis studentenscheppen (drankbooten) kunnen worden toegelaten. Eerste- of oudere jaars die plannen in deze richting hebben worden verzocht deze zoo spoedig mogelijk aan den Senaat bekend te maken, aangezien het aantal booten evenals de verantwoordelijke leiders aan den Nederlandsche Studenten Roeibond moet worden opgegeven.

Tweede jaars worden verzocht een candidaat te stellen voor de functie van Commissaris B der Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak voor het jaar 1940.

Namens den Senaat,
TH. DE BEAUFORT,
Secretaris.

lente, spiegelbeest van deze week

De wind was zacht
En zwoel de nacht,
Het maanlicht scheen
Door wolken heen.

Zij zaten daar
Stil naast elkaar;
Er was geen tijd.
Slechts eeuwigheid.

De wind stak op,
Er viel een drop,
Door 't loover ging
Een huivering.

Haar mond ontvlucht'
Een diepe zucht;
Haar oogen blauw
Ik ben van jouw

De storm joeg,
De donder sloeg.
Een bliksemschicht
Gaf blauwig licht.

Een man, een meid
Onstuimigheid,
Een vlammenzee,
Dan alles vreë.

De wind was zacht
En zwoel de nacht,
Het maanlicht scheen
Door wolken heen.

Zij lagen daar
Stil naast elkaar
Er was geen tijd,
Vergetelheid

N. A. S.

de ontbottingswurm.

(trematode genitens).

u kent hem wel, deze kluwen met zijn zacht gepar-
fumeerde aanhangsels. mijdt hem zoolang ge kunt,
doch mocht hij u met zijn weeke drang naar buiten
gelokt hebben, sar het diertje dan niet, want juist
dan is hij gevaarlijk.

en gevoelsfragmenten.

LENTE?

Susette, je bent ondeugend,
Om zoo fel uitdagend
Voorbij mijn raam te gaan.
En dan nog wel zoo vragend
Een blik naar binnen te slaan!

Susette, toe laat het nu
Je moet 't toch wel merken
Ik heb nu voor jou geen tijd
Heusch, ik moet werken
Hoezeer 't me ook spijt.

Susette, kom nu niet meer langs
Anders zal 'k 't gordijn moeten sluiten
Want je stralend figuurtje
Lokt me zoo naar buiten

„Vooruit dan maar een half uurtje!”

Susette, kleine duivelin
Nu heb je toch je zin!

PETER.

BALLADE.

't Is nacht. En langs de kusten
Van Helgoland waait zéphirwind,
Terwijl de visschersschepen rusten
In donkere rij, een lang zwart lint.

Een jonge vrouw dwaalt langs de stranden,
Scherp zoekend schijnt haar oog, maar niet
Zoekt zij de lampen, die daar branden,
Noch gindsche schepen in 't verschiet.

De zee is groen, met witte koppen,
Een stormwind jaagt het schuim op 't smalle strand
Geen zonnestraal kan nog de kou verdrijven,
Die meegevoerd wordt door het stuivend zand.

De boot met jonge, stoere visschers
Verliest den ouden ongelijken strijd;
Het water eischt opnieuw een offer;
Terwijl een jonge vrouw om haar beminde schreit.

Een jonge vrouw dwaalt langs de stranden,
Scherp zoekend schijnt haar oog, maar niet
Zoekt zij de lampen, die daar branden,
Noch gindsche schepen in 't verschiet.

P.

Wij samen zaten,
Naast elkaar.
Onder het praten,
Ik zag je aan.
Door dit kijken,
Moest alles wijken.
Toen ben ik gegaan.

J. K.

Ik zag haar voor de ramen,
Lonken de klagende
Vragen,
Naar één zachte streeling,
Van hen die tot haar kwamen.

Toen ik snel naar huis toe liep,
Volgden mijn brandende
Handen,
Altijd nog de streeling,
Die haar tot bewustzijn riep.

J. K.

LIEDJE.

Meisje, weet-je dat de lente
Al zoo blij gekomen is,
Dat er blauw weer in de luchten
Groen weer in de boomen is?

Meisje, weet-je dat de lente
't Feest der jeugdedroomen is,
Dat de frissche klank der vreugde
Overal vernomen is?

— Lichte dagen, lichte nachten
Vol verwachtende gedachten —

Meisje, als je de lente mint
Wees dan ook mij wat vriend'lijk gezind!

J. GELUK.

HEINEKEN'S

BIER

BROUWERIJEN TE AMSTERDAM
EN TE ROTTERDAM

**GROOTSTE
BIERBROUWERIJ**
ONDERNEMING
IN NEDERLAND

Agent voor Delft:

J. T. POST

Vrouw Juttenland 14
Delft, Tel. 92

FOTO-ALBERS

Speciaal adres voor het
maken van Uw Vergrotingen.
Grote sortering Camera's.

KODAK SPECIALIST

FRED. ALEX. ALBERS

PEPERSTRAAT 15 - TEL. 1329

DOELEN KINO

HET INTIEME THEATER — TEL. 130

Vertoont vanaf VRIJDAG 28 APRIL a.s.

Spencer Tracy en **Louise Rainer**

in:

„Wereldstad“

UNGER'S

Brood
Beschuit
Koekjes
Zoutjes

MARKT 21
TELEF. 222

„Prinsenhof“

Oude Delft 105
hoek Binnenw.sloot
Telefoon 585

Het meest gesorteerde
sigarenmagazijn
hier ter stede.

Tevens een prachtcollectie
Pijpen en
Rookbenodigdheden.

Naamlooze Vennootschap
W. D. MEINEMA

Verkrijgbaar:
de tweede, geheel
omgewerkte en ver-
meerderde druk van
Nieuwe Methoden
voor **Elementair-**
analyse

Prof. H. TER MEULEN
en
Dr. J. HESLINGA

72 bladz., met 9 photo's
en 25 teekeningen.

Prijs ingenaaid f 2.40

C
N.V.
EMSTO

HET GROOTSTE
SCHOONMAAKBEDRIJF
VAN NEDERLAND

DELFT Tel. 1020
VRIJENBANSCHELAAN 22-24

Dagelijks inwendig schoonhouden van gebouwen
Glazenwasscherij
Schoonmaken van te betrekken woningen

A'DAM — VELSEN — HAARLEM — LEIDEN — DEN HAAG — R'DAM
DORDRECHT — UTRECHT — HILVERSUM — GRONINGEN — BRUSSEL

**STAATSMIJN
PRODUCTEN**

**HYBRANDSTOFFEN
HANDEL**
V.H.S. OLIEMANS

**STEIJGER'S
SLAGERIJ**

Specialiteit in Fijne Worst
en Vleeschwaren

ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10
Telef. 178, Delft

OPGERICHT 1863

Een hartigheidje is FIJN, maar
het moet van STEIJGER zijn

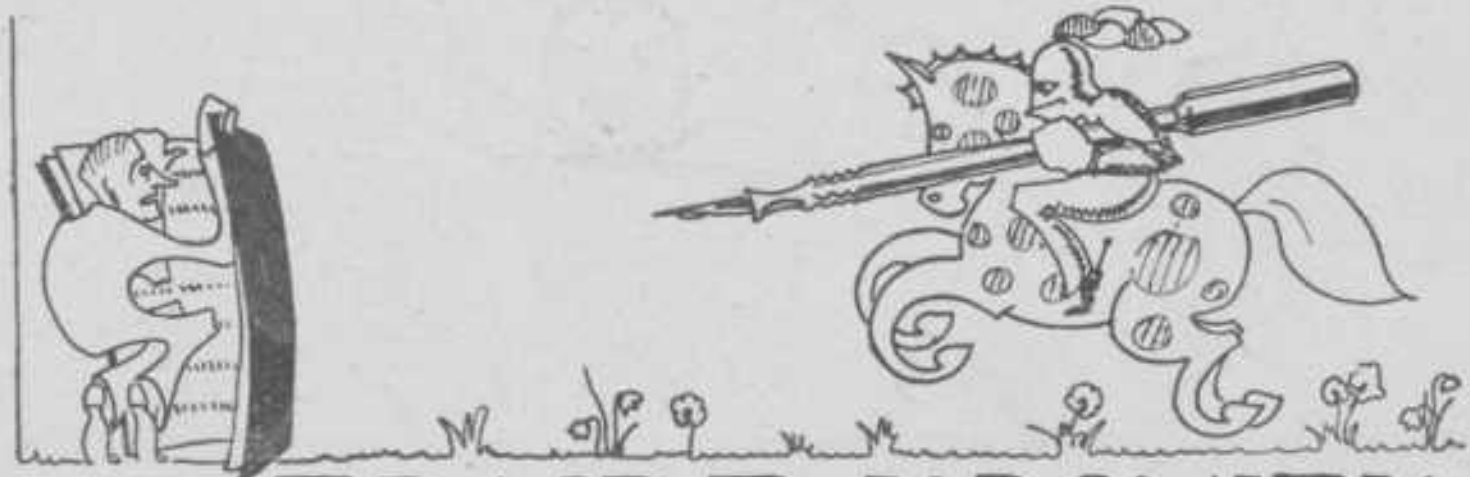
VROOM & DREESMANN

bekend om zijn uitgebreide
sorteering en populaire
prijzen

OOK IN DELFT

Nic. VENEMA
TAILOR
ANNA PAULOWNASTR. 19
TELEF. 113126
DEN HAAG

UITSLUITEND:
**ENGELSCH
STOFFEN**

LITERAIRE KRONIEK

ROMANTIEK II.

De aandachtige lezer zal zich ongetwijfeld het eerste deel van het artikel over dit onderwerp herinneren, dat eenige maanden geleden in dit blad verscheen. Hieronder zetten wij onze experimenten voort op het gebied van de romankunst, de meest populaire en zodoende door de H.H. schrijvers meest nonchalant verzorgde afdeling van onze letterkunde.

Onderstaand fragment ontleenen wij uit een roman, die nooit werd geschreven:

... want hoewel mijn gehoor altijd buitengewoon scherp was geweest, had ik tot dien dag nooit gesprekken kunnen beluisteren die in de voorzaal gevoerd werden, als ik zelf in de zuurkast zat te eten. Het amuseerde mij niet weinig, om te hooren wat mijn vrienden van mij vonden: „Als hij zich niet altijd als een halvegare aanstelde, zou ik me wel wat meer van hem aantrekken”.

„Ach man, deed hij dat maar, nuchter is hij heelemaal ongenietbaar!”

Onwillekeurig moest ik glimlachen over deze onverdiende lof, welke mij hier werd toegezwaaid. Mijn vrienden begrepen van mij even veel als ik van thermodynamica. Ik was dan ook gewoon, mijn slechte stemmingen te schuiven op mijn clubgenooten of dit onverkwikkelijken vak.

Wel potverthermodynamica, wat een vak!

Het merkwaardige is, dat de opwindung waarin ik, al etend in de zuurkast verkeerde, voortkwam uit bovengenoemd studie object. In mijn wanhoop, in mijn onwetenschappelijke ellende over deze T. D. was ik den vorigen dag naar mijn vriend gegaan, die immers in Leiden studeert, en dus van deze zaken meer begrip schijnt te hebben. Ik vond hem gebogen over een reageerbuis, waarin hij een heldere, olieachtige vloeistof liet druppelen. Ik wist wel, dat hij bezig was eenige hormonen te onderzoeken, en hun werking op de menselijke zintuigen, maar had weinig vertrouwen in zijn verwarde denkbeelden. Op school was het altijd een rare sufferd geweest.

Hij legde mij uit, hoe hij een hormonenpraeparaat had samengesteld, dat de fijnheid van onze zintuigen kon versterken tot een ongekende graad.

Weinig gesterkt door zijn quasi wetenschappelijke nonsens ging ik huiswaarts, maar niet zonder een kleine hoeveelheid van zijn wonderdrank te hebben ingenomen voor de aardigheid. Het resultaat was trouwens — zooals men kan verwachten van dergelijke kwakzalvers — nihil.

Pas den volgenden dag begon ik te merken, dat er iets met mijn gehoor gebeurd scheen te zijn.

Elk gesprek, dat in de Societeit gevoerd werd, kon ik naar believen uit het algemeen brouhaha van een druk etensuur onderscheiden. Ik kon woord voor woord hooren (ik denk via de etenslift) hoe de koks zich in de keuken vrolijk maakten over de verschillende bestellingen, die doorkwamen.

Maar ook, hoe de thesaurier in een afgelegen hoekje iemand even „serieus had”, omdat hij zich al weer niet aan zijn afspraak had gehouden.

Om niet onbescheiden te zijn stond ik vlug op van tafel, en besloot een wandeling te gaan maken.

Vele malen is de uitbottende lente steeds beschreven, maar nog nooit heeft een menselijk wezen de sensaties ondergaan, welke ik op dien wandeling beleefde. Hoewel er geen zuchtje wind was, viel mij het sterke geknap en geruisch in de boomen op, dat ik niet anders kan verklaren, dan dat dit het geluid was van de uitlopende knoppen.

Waren geen huizen in mijn buurt geweest, waaruit menselijke geluiden geheel verstaanbaar en eenigszins ontnuchterend tot mij kwamen, dan was ik geheel in de natuur, de lente en het nieuwe leven opgegaan, dat mij in een wonderlijke symphonie van klanken bereikte.

Toen begaf ik mij naar de Doelen; een pianist in opkomst zou dien avond een recital geven. De zaal was bijna gevuld toen ik binnen kwam, het concert kon elk oogenblik beginnen. Nooit heb ik mij zoo aan mijn medemensen geërgerd als op dat oogenblik. Want terwijl ik nog vol was van mijn grootsche indrukken, die ik gaarne nog wilde versterken door het hooren van een prachtige sonate van Mozart, zat het publiek overluid, zoo klonk het althans in mijn ooren, te zwetsen over de meest onaangename onderwerpen.

„Zoodat we nog altijd onze schuilkelder niet klaar hebben.”
 „Want de versche groenten zijn nog peperduur.”
 „Ik geloof niet, dat Hitler daar tegenop ziet!”
 „Ja, zijn stoelgang is de laatste tijd minder regelmatig!”
 „Misschien kan hij daarin wel thenthamen doen!”
 Enzovoort.

De verlossing bracht het binnenkomen van den pianist.

Het applaus was voor mij een marteling.

Mijn gehoor werd nu elke seconde sterker, en mijn situatie begon pijnlijk te worden.

De pianist zette zich neer en wachtte tot de zaal volkomen stil zou zijn.

Wat stil? Hij begon te spelen. Noem je dat stil? Overal om mij heen hoorde ik, hoe de spijsverteringsorganen van het publiek hun werk verrichtten. Ik hoorde het koekeren van maagsappen en het langzaam glijden der spijsbrokken door het darmkanaal. Ik hoorde, hoe men zijn speeksel met walgelijke slokgeluiden omlaagbracht.

Daar boven uit klonken de mij zoo bekende klanken van Mozart's Sonate, maar hoewel ik deze zelve vele malen op de piano had gespeeld, herkende ik hem nauwelijks terug. Het leek of de heer Storm deze voor het kerkcarillon had bewerkt.

Donderend dreunde de slagen in mijn arm brein, de snelle loopjes herinnerden mij aan het afvuren van een zgn. pom-pom antiluchtkanon, dat ik eens had hooren demonstreeren.

Ik drukte mijn handen op mijn ooren: het leek of ik bij een kokend wilde zee stond, doch het was slechts het bloed dat in mijn aderen ruischte. Ik hoorde nu hoe het balkon boven mij oor-verdoovend kraakte, zettingen in de beton, bedacht ik met schrik, het zal wel elk oogenblik instorten. Geen wonder, wanneer men een carillon in een zaal laat spelen.

Plotseling dreigde mijn trommelvliesen te scheuren, het applaus klatert, neen dondert, loeit, barst, fluit, giert, gilt, buldert los.

Radeloos ren ik naar buiten, niet anders verwachtend, dan een ruïne achter mij te laten. Ik snel voort, terwijl het diep in mij resonerend lawaai van eenige fietsbellen mij door merg en been gaat. Uitgeput blijf ik eindelijk staan bij de spoorovergang, het geluid van mijn adem brengt mij in de meening, dat er een stoomlocomotief nadert.

Dan gaan de boomen dicht, en vol angst zie ik werkelijk zulk een ondiep naderen. Zal ik het geluid overleven?

Dichter en dichter komt hij; de aarde scheurt vaneen met donderende knallen. Ik dreig in zwijm te vallen. Dan zie ik een scherpe witte stoomstraal, hij fluit!

Maar ik hoor het niet. Plotseling is de meest intense stilte opgetreden, die een menselijk wezen ooit heeft gehoord, of eigenlijk niet gehoord. Met een zucht van verlichting begeef ik mij naar de Societeit, om mijn vrienden een vat bier aan te bieden. Goddank, ik ben stokdoof.

B. S. B.

REISINDRUKKEN

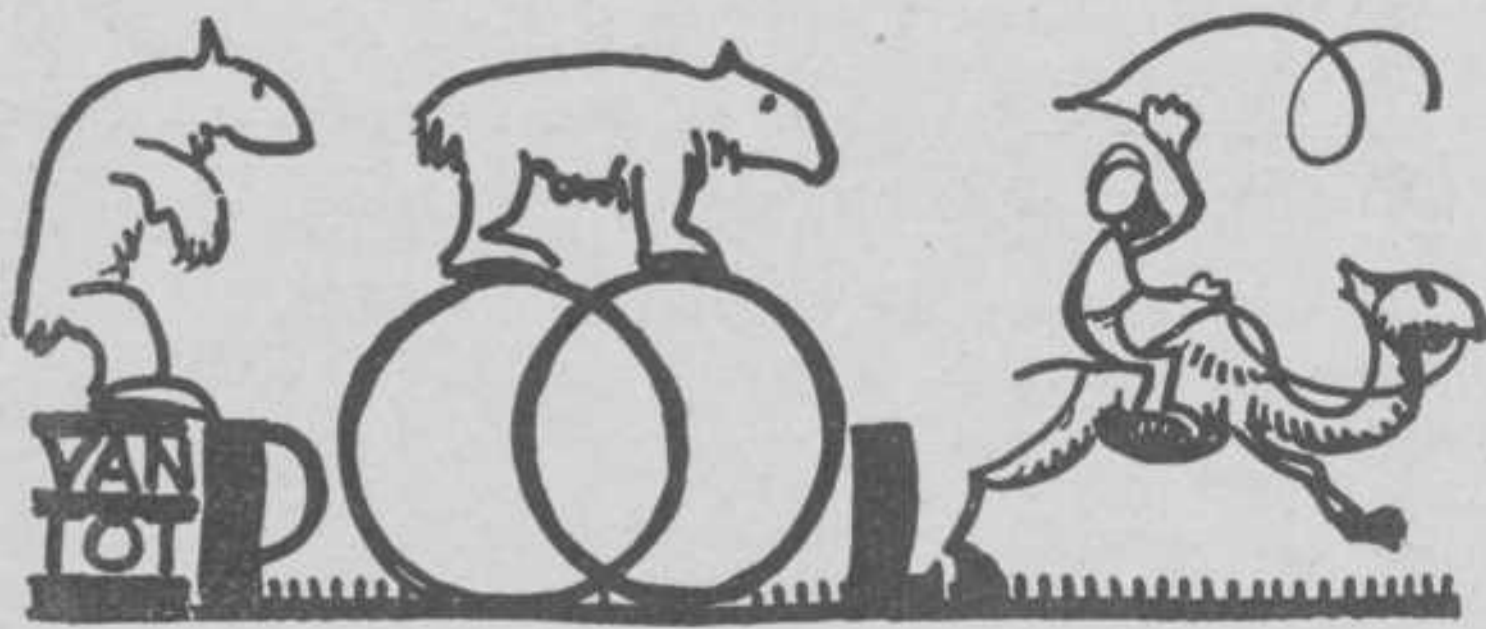
N. B. B. S.

Het vorig jaar werd een regeling in het leven geroepen, waarbij studenten, studeerende aan Nederlandsche Universiteiten een reductie van 50% op de normale passagetarieven genieten op de luchtlijnen van de K. L. M., op voorwaarde „indien plaats”. Deze regeling gold bij wijze van proef en liep tot 31 December 1938.

Op verzoek van den Minister van Waterstaat is deze regeling voor wat het binnenlandsche luchtnet betreft inmiddels komen te vervallen, terwijl die voor het buitenland gecontinueerd werd tot 15 April 1939.

In verband met exploiteeren door de K. L. M. van verschillende lijnen tezamen met andere luchtvaartmaatschappijen, blijkt thans, dat de K. L. M. deze regeling voor wat het buitenland betreft, zou kunnen continueeren, op voorwaarde, dat een kleine wijziging wordt gemaakt bij het berekenen van het retour tarief.

Met ingang van 16 April geldt, dat op de enkele reis tarieven 50% reductie wordt verleend, terwijl wat retourbiljetten betreft, voor het retourkicket het tarief van een enkele reis moet worden berekend, d.w.z. voor een enkele reisbiljet Amsterdam-Londen betaald een student f 23.—. Het retourtarief Amsterdam-Londen bedraagt f 82.80, vroeger betaalde een student hiervoor f 41.40, thans moet echter een bedrag van f 46.— betaald worden, eveneens op voorwaarde „indien plaats”, dus het enkele reistarief.

HUISDIEREN IN DELENTE.

Het is Zondag en mooi weer.

„Ajasses”, zult U zeggen, bevooroordeeld als U bent. „Alweer zoo'n droog stukje sentiment-proza, dat bijna nog vervelender is om te lezen, dan om te schrijven. Altijd die saaie Zondagssfeer beschrijvingen, die worden met de week onleesbaarder”.

Maar neen, waarde lezer, nu bent U fout. U moet er nu maar eens terdege aan wennen, dat U in Delft woont. Minstens 5 jaar. En in die 5 jaar komen al in ieder geval 260 Zondagen voor, waarvan U er toch wellicht eenige in Delft zult doorbrengen. En het mooie weer moet U me heusch ook niet kwalijk nemen, het is nu eenmaal Lente. En dat komt in die 5 jaar slechts 5 x voor. Geniet er dus van.

Het is dus Zondag, en prachtig weer.

Echt van dat Lenteweer.

Nu moet U weten, dat mijn linkerbuurman een hond heeft. Honden zijn van die aardige beesten, en erg gezellig ook. Bovendien is het mode om een hond te houden, en je moet toch altijd een beetje met je tijd meegaan. De juffrouw kan er immers best even voor zorgen, als je er niet bent, en verder mag het dier de heele dag naar buiten kijken. En als het mooi weer is, zooals vandaag, dan mag het zelfs voor het open raam zitten.

Mijn buurman geniet er werkelijk van, van die hond. Het moet wel een lief beest zijn. Ik merk alleen maar, als het uitgelaten wordt. Door de juffrouw, natuurlijk. Dat vindt het reuze fijn, want dan kan het even naar hartelust rennen. En die blijdschap uit zich dan in zoo'n ontzettend geblaf, dat ik er een uur later nog van uit mijn werk ben. Daarom neem ik geen hond.

Maar ik heb ook nog een andere buurman. Die is veel origineeler, en doet dus niet mee aan de hondmode. Toen iedereen een hond nam, heeft hij zich niet lang bedacht, en snel een poes gekocht. Niet maar zoo'n gewone, nee, een heele groote, en een erg mooie: Lange haren, een heel hooge rug, soms, en ook geweldig scherpe nagels. Ik moet daarom geen poes hebben. En toch moet het wel een bijzonder lief dier zijn, want deze buurman is heel vaak bezig met zijn poes. Zondags vooral. Dan wordt het beest heelemaal gekamd en geaaid en opgepoetst. En als het dan ook nog mooi weer is, dan mag het pronk-katje voor het open raam zitten kijken, maar de vogeltjes op straat en misschien ook wel naar andere poesjes.

Ik heb er lang over nagedacht, wat ik nu wel eens voor beest zou houden. Ik voel wel wat voor een paard, maar dat is zoo duur. En ik heb er ook geen ruimte voor. Een kanarie zou, wat aanschaf en ruimte betreft, veel beter gaan. Maar ik houd niet van geel. Vooral kanarie-geel vind ik bepaald heel leelijk. En fluiten kan ik bepaald niet uisttaan. Ik houd meer van die zachte geluidjes. Vandaar, dat ik maar besloten heb, om muizen te houden. Die nemen geen ruimte in, want ze zitten achter het behang. En de aanschaf is ook niet duur, want de mijne waren er al, toen ik kwam. Ze zijn erg trouw, want ze komen elke avond terug, uit zichzelf, en ze zorgen heel aardig voor zichzelf, je hebt er werkelijk niets geen werk aan. En de juffrouw ook niet. Maar nu is het Lente.

En bovendien Zondag, en mooi weer.

Mijn beide buurlieden zijn dan ook aan het wandelen. Dat doe je zoo, in de Lente. In het huis links van me zit een fiere hondenkop voor het open raam, rechts zit een glimmend poesje te spinnen in de zon. (De Lentezon).

Mijn muisjes genieten waarschijnlijk ook van het mooie weer, en zullen zich wel ergens in de dakgoot koesteren.

Ik besluit ook maar een beetje te gaan wandelen, en vind het met deze gevoelens dus heel begrijpelijk, dat ik, als ik de voordeur uitstap, nog net het poesje in een steegje zie verdwijnen, en de hond met een vervaarlijke sprong het raam zie verlaten, om eveneens zijns weegs te gaan En door het mooie weer vergeet ik zelfs de muisjes.

Maar, wanneer ik een uurtje later thuis kom, en de uitgewandelde linker- en rechter buurman luidkeels zie jammeren om de verdwenen dieren, dan overvalt ook mij plotseling een panische schrik, en ik storm de trap op. Zouden mijn huisdiertjes ook Lente-ideeën hebben, en hun baas verlaten?

Het antwoord liet niet lang op zich wachten. Mijn zoo keurig nette kamer vertoonde bij binnenkomst het beeld eener aller-

Ook U, natuurlijk, ook U heeft de lente in haar gelukkige greep gevangen. Ook U kon laatst, toen U bij Uwe tante in Scheveningen een kopje van Nelle's thee zat te drinken, Uw gedachten niet bij het levendige gesprek over de grensversterkingen houden en moest op de plotselinge vraag van haar dame de compagnie met een vriendelijk „Pardon?” antwoorden, omdat U toevallig juist door de serre-ramen iets heel bijzonders gezien had. Uw tante lachte toegevend; U bent immers haar lievelingsneef?

En buitendien, het is toch lente! U bent toch deze dagen in het minst niet in de stemming om U uren lang bezig te houden met de zonderlinge manipulaties welke men U tracht op te dringen, zoogenaamd in Uw eigen belang.

Is het wonder, dat U ongedurig wordt, dat U opstaat, eerst wat in Uw kamer op en neer loopt, en dan plotseling een besluit neemt en een Peperstraatje pikt? Het valt U natuurlijk op, dat de lente al in volle gang is, dat zij reeds lang haar intrede moet hebben gedaan, zonder dat Uw eenigszins vermufte geest dat heeft opgemerkt.

Tja, dat hebt U ervan, als U Uw tijd laat voorbijgaan. Maar enfin, U tracht nu natuurlijk Uw schade in te halen, en zet Uw aardigste gezicht, in Uw brein spelen Mendelssohnsche melodiën rond, en U komt langzamerhand in een werkelijk uitgelaten stemming, Uw geheele lichaam wordt doortinteld van een in-lang-niet-gekende vreugde. Natuurlijk stijgt Uw voorjaarsroes ten top als U later op den avond nog iemand anders ontmoet, die Uw uitgelatenheid schijnt te deelen, en wonderlijk genoeg eenige bewondering voor U schijnt te hebben. Dat moet ik tenminste opmaken uit de manier waarop zij U aankijkt.

Voor de wijze waarop U de verdere avond doorbrengt, interesseert niemand zich.

* * *

Ja, natuurlijk, nu komt U hier een beetje bij mij jammeren. U hebt een moreele kater, dat zie ik wel. U vindt Uzelf maar matig, U hebt U een of ander rotcomplexje op den hals gehaald. En dat wilt U nu op mij loslaten. Maar dat zal niet gebeuren, ik zal U dat weten te beletten. Wat kan ik eraan doen, dat U Uw tijd de laatste twee weken beter had moeten besteden, dat U nog zoo ontzettend veel te doen hebt, dat U vast op geen stukken na klaar komt en dat U eigenlijk alle hoop al hebt opgegeven? Wat heb ik daarmee te maken?

Waarom U U den laatsten tijd zoo hebt laten afleiden, waarom U U beet hebt laten nemen door dat ellendige voorjaar? Dat moet U mij niet vragen. Ja, ja, gisteren hebt U er een eind aan gemaakt, aan die nonsens, en nu is het voor goed uit. U kijkt mij in afwachting aan, wat ik ervan zal zeggen. Maar ik zeg er heelemaal niets van, ik zeg niets van U en U zegt mij niets.

U druipt af.

En als U mij over eenigen tijd aan Uw borrel zult noodigen, en ik U de hand zal reiken om U geluk te wenschen met Uw succes, dan zult U glimlachen van Uw linker- tot Uw rechteroor, in een bescheiden bewondering voor Uzelf.

Zoo bent U nu eenmaal, en volgend jaar zult het net zoo overdoen, alleen met een andere naam.

E. P. W.

verschrikkelijkste wanorde, waarbij zelfs de meest chaotische rommelkast van een kunstschilder niet in de schaduw kan staan.

De heele grond was bedekt met afgeknabbelde broodkorstjes, stukken koek, leege beschuitpapiertjes en kaaskorstjes. En tusschen die bende in zaten met tevreden snuitjes en volle buikjes mijn muizen, vermeerderd met een ongelooflijk aantal jongen, die alle op hun achterpootjes zeer welgedaan naar de schamele resten van de Lucullusmaaltijd zaten te kijken, af en toe een traantje wegpinkend, omdat er niet nog meer was en omdat ik zoo gauw terug kwam.

Ik heb ze maar laten zitten! 't Is immers Lente en dan kunnen de ouden het zelf ook niet helpen, dat er zooveel kleintjes bijgekomen zijn!

Maar je kunt misschien toch nog beter een hond of een poes houden

v B.

EEN LENTE ZOTHEID.

Het weer is plotseling omgeslagen, de regen van de laatste dagen heeft de knoppen doen ontluiken en de boomen toien zich met het prille groen dat hen in het voorjaar dat ijle blijde lijnenspel geeft.

Jean had een meisje ontmoet, en in dezen zoelen klaren namiddag, die zwaar als tot dronkens toe verzadigd door de regens, lauw en zwoel de menschen omgeeft, is hij met haar gaan wandelen. Zij loopen langs de rivier, die hoog en gezwollen als een drieste bevrijding buiten zijn oevers is getreden, met machtig geweld breekt het ijs, en vult de lucht met uitzinnige voorjaarsgeluiden.

„Hoor, 't ijs breekt,” zegt 't meisje, „'t wordt Lente.”

„Wat is het nu mieters buiten, de lucht is zóó zwaar, het is of je zwemt,” zegt de jongen, in casu Jean, „zullen we naar het park gaan, daar moet 't mooi zijn.”

„Ja, daar moet het heel mooi zijn.”

De namiddagzon staat boven dit menschenpaar, dat als los van alles slechts leeft voor de Lente en de Lentegevoelens in hen.

In het park, waar het schemerduister is, dringt ze instinctief tegen hem aan, de lucht is vervuld van geluid, beschermend slaat hij zijn arm om haar heen.

„Ik zou zóó wel altijd met je willen loopen,” fluistert ze, „het is hier zóó prachtig, dat je vanzelf zachtjes gaat praten.”

„Hoe alles nu in de weer is, elkaar lokt en neemt om de aarde met nieuw leven te vullen, hoor je die mannetjesvogels fluiten, zij pronken om elkaar de loef af te steken, 't is één grooten strijd om de gunsten van de wijfjes.”

„Je moest dat leven kunnen volgen, 't is zóó mooi, zóó natuurlijk.”

„Zullen we hier wat gaan zitten, als we heel stil zijn, kunnen we ze bespionneeren, hier is een prachtig plekje,” (ja, ja, die Jean is een Juan).

Zij zitten daar, liggen weldra, vlak naast elkaar, twee menschenkinderen, overweldigd door het schoone nieuwe leven van het voorjaar alom.

De hemel is een blauw feestgewaad, schuchter omkleedend de prille aarde.

Zij voelt zich heel klein nu en verteedert went zij hem haar gezichtje toe, veilig ligt ze in zijn armen, hij voelt haar adem langs zijn nek strijken, frissche adem. Zijn hart klopt, het is hem wonderlijk te moede, zijn gedachten wijlen bij het kleine naar hem toegenegen wezentje, hij voelt zich heel jong en sterk zoo. Diep ademt hij de milde Lentelucht in, wat is de Lente mooi. Voorzichtig kust hij, steeds hartstochtelijker, haar bloeiende mond.

De zon nijgt zich ter kimme, 't voorjaars geweld verstemt langzaam, de natuur verinnigt zich in den avond.

„Maar jongen toch,” lacht ze.

Ze staan op, hollen elkaar uitbundig na, tot ze opeens struikelt, hij pakt haar en zoent haar. Dan gaat ze op een omgevallen boom, behaagziek haar make up verzorgen. Met duizend schijnbaar overbodige geniale beweeginkjes, gaat ze geheel op in het ijle spel der verzorging van haar physionomie. Stoor een vrouw niet wanneer ze daarmee bezig is, zij is als een furie ontdekt bij het baden, aanschouw haar hoe ze poezig, bevallig met intieme gebaartjes, zich koestert aan haar spiegelbeeld, dan zult ge 't betreuren dat zelfs geen vinger van u een lipstick, dat geen haar van u een penseeltje, een poederdons is. Ge wordt u volkomen bewust van het volmaakt overbodige van uw man zijn, ge zijt jaloers op de ingredienten waarmee zij zich streelt en koestert met onverholven lust en concentratie, maar de wraak is zoet, denkt de man, en ziet half spottend, half geamuseerd toe.

Jean steekt dan ook een sigaret op. De felle contrasten en kleuren van den dag vervloeien in de teedere schemering, het wordt heel stil in de menschen een oogenblik. Dan barst het jonge leven los, het spel van lokken en ontwijken.

Ze gaan er geheel in op. Hij wil haar vangen, zij met coquette handige list weert hem af, tot hij dol, driest, haar tot zich trekt en zij hem haar warme volle lippen biedt.

Het spel, het eeuwig jonge spel der geliefden, geliefden zijn overal gelijk, zij spreken één taal, wij spelen allen hetzelfde

VAN DEN KLAPSTOEL

EEN SPAANSCHER DANSERES.

Wanneer men in zijn zomervacantie het geluk heeft, te kunnen varen op een vrachtschip, dat de Spaansche havens aandoet, en 's avonds, bij het „passagieren” in een kroeg terecht komt, waar een vrouw danst, begeleid door een gitaar, of alleen haar costagnetten, dan zal men daar ten volle van genieten, en thuis komen met de meest exotische verhalen.

Maar wanneer „de meest Spaansche aller Spaansche dansers” in Delft komt, zoo maar op het kleine tooneel van de Doelen, dan gaat „men” of, om duidelijker te zijn, de bekrompen, kortzichtige burgerman, die zichzelf Corpslid noemt, liever naar Delfia.

Want het was Vrijdag en dichter bij de Soos.

Maar La Argentinita danste toch, want zij veracht het publiek ook, wanneer het *wel* aanwezig is. De tegenstelling is dan ook wel heel groot, om niet te zeggen bespottelijk.

Aan deze zijde van het voetlicht de keurig opgepoetste zaal met haar eersterangs-bioscoop-interieur, gevuld met minder keurig opgepoetste lieden, die zoet na elk nummer klappen. Aan gene zijde een oud krakend tooneelkarkas. een tingelige vleugel; maar dit alles beziend door een Spaansche vrouw van laaiend temperament en een gitaarspelertje met een bochel!

Wij begrijpen haar niet, en zij begrijpt ons nog minder.

In haar land is ze gewend, dat danseressen toegejuicht worden of uitgefloten, met roode rozen worden gegooid of rotte tomaten.

En hier ondergaat de zaal niets! De Hollander gaat naar huis na afloop, overlegt of hij dit nu minder of meer mooi heeft gevonden dan Anna Pawlowa, die hij tien jaar geleden heeft gezien.

Wij kunnen niet anders, want wij zijn nu eenmaal zoo.

Wij voelen ons bloed niet koken, wanneer wij haar de bewegingen zien dansen, die sinds eeuwen onder Spaansche zigeuners voor het mooiste en opwindendste hebben gegolden, dat een mensch kan uitbeelden.

En als wij wel deze emotie ondergaan, en reageeren zooals elke Spanjaard dat zou doen, opspringen en hard schreeuwen, dan zou iedereen ons verwijtend aan zien en zeggen: „kunnen die dronken studenten nou nooit hun fatsoen houden?”

Beter dan wij, kan La Argentinita zelf spreken over haar kunst, zij doet dit in een boek, dat zij over de Spaansche Dans schreef:

„De dans is altijd een uiting van vreugde. Niemand gaat dansen, zonder dat hij door levensvreugde daartoe gedreven wordt en zonder dat hij de noodzakelijkheid voelt om zijn lichaam als uitdrukkingmiddel te gebruiken. Speciaal geldt dit voor de Spaansche dans. De Andalusische dans is zuiver poëzie; er bestaat geen vaststaande vorm die gevolgd moet worden. Deze dansen zijn eenvoudig beweging en rythme. De zigeuners hebben rythme in plaats van bloed in hun aderen. Daardoor is de zigeunerdans — de flamencodans noemt men hem in Spanje — een uitdrukking van hartstocht, en daarom maakt de liefde zoo'n belangrijk element uit van deze dans.

De zigeuners zingen hun verdriet, en hun gezang is soms smartelijk en vol weeklachten. Maar vanaf het oogenblik, dat de zigeuner begint te dansen, vergeet hij zijn verdriet en is zijn ziel vol vreugde!”

Dit schrijft zij, en wanneer gij het niet gelooft, moet ge zelf gaan kijken wanneer zij nog eens in Delft danst. Wat mij zeer onwaarschijnlijk voorkomt.

B. S. B.

spel. De Lente is het heerlijk jaargetij van vernieuwing van het mooiste levensschenkende.

Toen stonden wij op, hij begon zijn haar te kammen en zij werkte zich wat bij. Hij en zij schikten hun kleeren wat en toen ze elkaar weer aanzagen, waren ze weer de moderne Romeo en Julia voor elkaar. De zon was bijna onder en stond groot en rood tusschen de ijle voorjaarsstakken. Een enkele vogel sloeg een uitbundig lied. Langzaam dicht tegen elkaar loopen ze, Jean geeft de richting aan, die hij zich vaag bewust is, z'n gedachten worden afgeleid, het zal tijd voor het eten worden; dan glijden ze langs de moeilijkheid 't gesprek te beginnen zonder de ijle sfeer van hun samenzijn te breken, hij peinst over een geleidelijke terugkeer tot 't leven van alle dag.

Zij loopt stil naast hem, nog geheel omvangen door de voorjaarsstemming, ze hoort het zingen van de lijsters, ze laat zich leiden, en haar gedachten springen zonder lijn luchtig van de hak op den tak. Ze is in een statische genieting die ze onbewust zoo lang mogelijk probeert te rekken.

Dan opeens zijn ze aan den rand van het park, het uitzicht verwijdt zich, de purperen voorjaarslucht opent zich plotseling boven hen, in vermiljoenen kleuren zinkt de zon ver weg, het raakt hen beiden, ze staan even stil, het is een bevrijding na de lichte beklemming van daarnet, een welbehagen overvalt hen, ze kijken elkaar aan, een dankbare uitbundigheid maakt hen warm, zij zoenen elkaar.

G. H.

TREFT HET DOEL!!!

Werpt de speer 30, 40, 50 Meter ver en raakt!
Treft het doel ook in het leven, verzekert
 U een verzorgde toekomst en een rustigen ouderdom en treft dat doel door een

OLVEH-POLIS

OLVEH VAN 1879 - Onderlinge Levensverzekering U.A. - Kortenaerkade 1, den Haag - te Delft bij den Heer B. P. Carrière, Adr. Pauwstraat 44.

Ober!
 mij ook n **DE KUYPER**
 A° 1695

EXCLUSIEVE
 COLLECTIE

ROKHEMDEN
 ROKVESTEN
 ZIJDEN HOEDEN
 ZIJDEN SJAALS

CROON

PEPERSTRAAT
 CORPSLEVERANCIER

N.V. BROUWERIJ D'ORANJEBOOM ROTTERDAM

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
 Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
 Vrouwjutenland 14, Tel. 92, Delft

F.M.D. v.d. Gaag
zorgt

voor Uw meubelen
 en verhuizingen

A
 D
 R
 E
 S

v. d. HEIMSTR. 83
 Leverancier Sociëteit Phoenix
 TEL. 1061
 GIRO 148427

'OZON'
 VOORBURG

R.K. 3

WASSCHEN
 STOCMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier

„ECON-TARIEF”
 ook voor Heerenwasch.
 HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
 TEL.: HAAG 778011.

LUXE SCHOEISEL
 IN POPULAIRE PRIJZEN

Stoutepin

HIPPOLYTUSBUURT 29a

TELEFOON 1404

B. VETH & CO

18 **B** 79

DELFT

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de N.V.
Delftsche Melkinrichting
 DIRKLANGENSTRAAT 66-70
 TELEFOON No 42

Gerechtigd t/h voeren v/h Rijksbotermerk.
 Het Rijksbotermerk waarborgt prima
 kwaliteit, laag vochtgehalte en U ontvangt
 geen margarine of melange.
 Gebruikt „VETHCO” gepasteuriseerde
 melk in flesschen, roomt op, smaakt als
 rauwe melk en is onovertrefbaar.

ÉÉN

VOÓR DEN ETEN

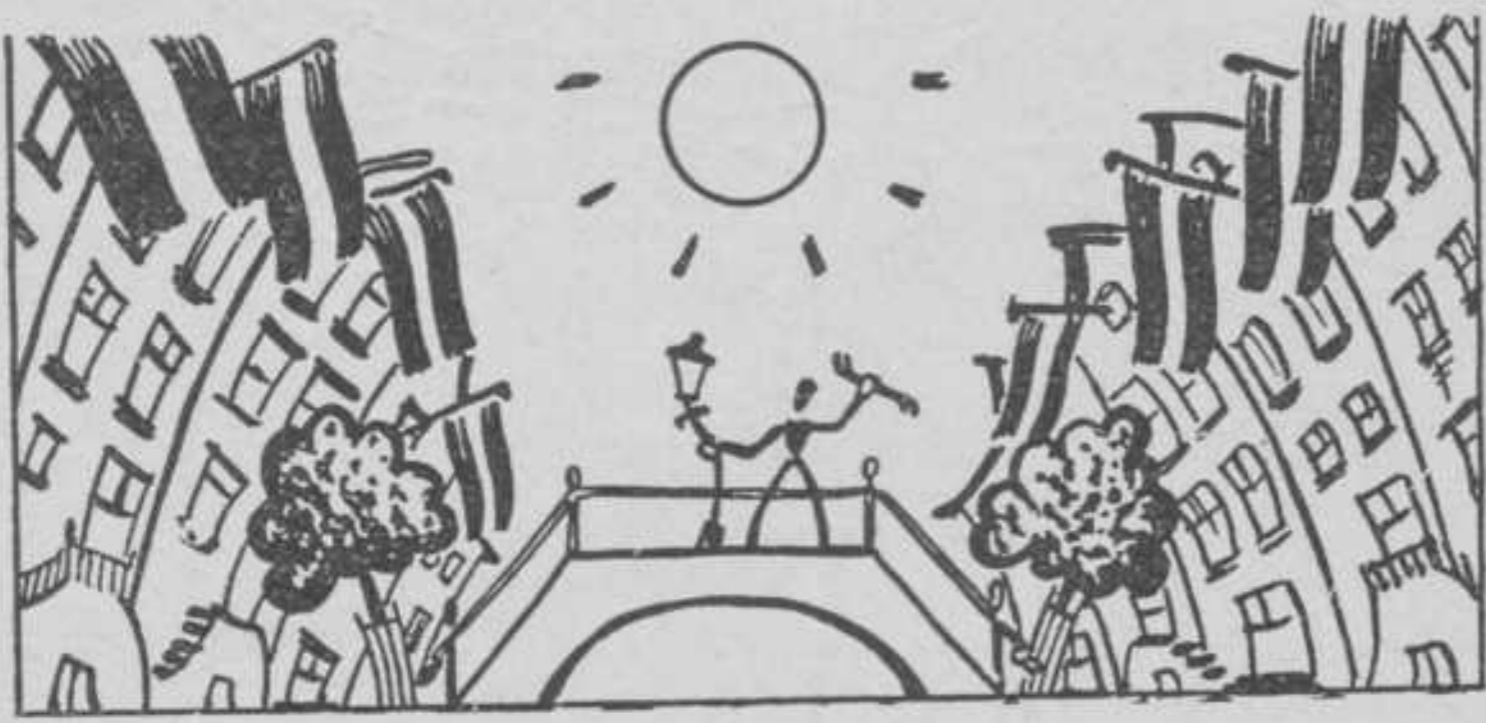
“OUDE VLEK”
 DELFTSCHE DISTILLEERDERIJ v. VLEK & CO DELFT

P&C
*is beter.
 dus goedkoper*

SPORTKLEEDING

VOOR SPORTIEVE JONGELUI

PEEK & CLOPPENBURG GROOTE MARKTSTRAAT
 DEN HAAG - TEL. 116234

PENSILLO PALLETTO ¹⁾.

Indien men iemand vraagt, wie Hugo de Groot was, zal hij tien tegen één antwoorden: „Een groot geleerde, die in een boekenkist uit het Slot Loevenstein wist te ontsnappen.” Hoewel dit antwoord niet onjuist genoemd kan worden, vertelt het echter even weinig van den persoon Hugo de Groot, als de klassieke omschrijving van Pensillo Palletto, als de schilder, die olifanten zonder slurf schilderde ²⁾. Indien men er van overtuigd is, dat dit gebrek aan belangstelling voor het leven van deze groote mannen ongegrond is, kan men, wat Hugo de Groot betreft, nog een biografie of een geschiedenisboek raadplegen, wat Pensillo aangaat, is men aangewezen op de nieuwste Winkler Prins, waarin men kan lezen:

Palletto, Pensillo —, groot Fransch schilder en beeldhouwer van Italiaansche afkomst, geboren te Lyon, 3 Maart 1901. Studeerde aan de Sorbonne, behaalde in 1921 met zijn „Beleg van Troje” de Prix de Rome, vertoefde nadien 2 jaar in Italië, keerde in 1923 naar Parijs terug. Verdween in 1926, na meer en meer op de achtergrond te zijn geraakt. Keerde op 12 Aug. 1935 plotseling in Parijs terug zonder een verklaring van zijn negenjarige afwezigheid te geven.
18 Juli 1937 kwam hij om het leven bij het voltooiën van zijn levenswerk, de z.g. Bol van Palletto „De kringloop der menschheid”.
Uit de periode tusschen 1926 en '35 zijn geen werken van hem bekend, hoewel enkele deskundigen in een drietal kubistische houtsneden, die in Roemenië gevonden zijn, werk van zijn hand meenen te herkennen.
Bekendste schilderijen:
Gezicht op de Seine (1919).
Lente (1922).
Straatgevecht te Napels (1923).
De olifanten (1924).
Beschildering van de koepel van de nieuwe Kathedraal te Orleans (1935—1936).
Beeldhouwwerken: Mieren (1921).
De rups (1935).

Men zal moeten toegeven, dat dit bitter weinig is. De onderstaande regels zijn dan ook een poging om de persoon Pensillo Palletto nader tot ons te brengen.

Toen Pensillo Palletto op kosten van de Fransche staat in de Villa Médicis te Rome vertoefde om zijn studie te voltooiën, ontmoette hij op een lenteavond in een café chantant aan 't Circo Agonale, Marcella Blanca.

Hij bleef staan, liet zijn oogen langs haar volmaakt figuur glijden, trad toen op haar toe en vroeg wat het hem wel zou kosten als hij haar zou mogen schilderen. Naakt.

De gevierde zangeres keek hem minachtend aan, haalde haar schouders op, en vroeg wie hij dan wel was.

„Pensillo Palletto.”

„Che nome! ³⁾”, lachte zij en meteen zong zij quasi hartstochtelijk:

„Pensillo Palletto tuobaciozzo.”

„Mi par di sognare . . . ⁴⁾.”

Het café schaterde. Pensillo mompelde een onderdrukte vloek en wilde heen gaan. Maar nu stond plotseling een breede kerel voor hem, die hem bij de keel greep en schreeuwde:

„Che intende a dire?” ⁵⁾

Pensillo overzag de situatie dadelijk. Een dweepziek aanbieder van Marcella greep deze gelegenheid aan om zijn liefde voor haar ten toon te spreiden. Het beste zou zijn te zwijgen.

„Che intende a dire?”

„Niente . . . ⁶⁾”

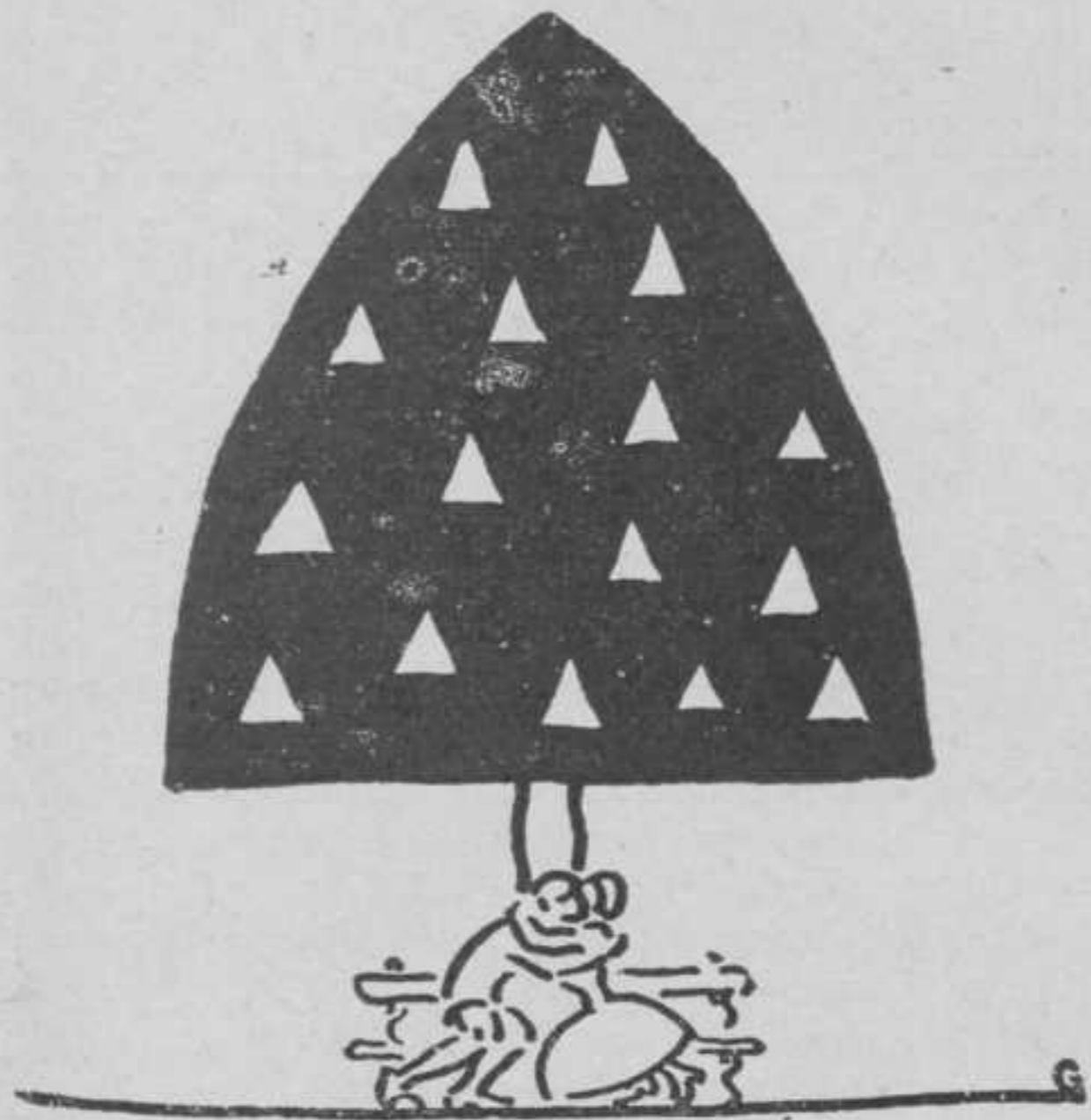
Maar het was reeds te laat, een zware vuist trof hem tusschen zijn oogen. Pensillo viel als een blok neer.

Toen hij bij kwam, lag hij in een groot bed in een vreemde kamer. Door de gesteven gordijntjes voor 't raam viel zonlicht naar binnen.

Pensillo richtte zich op.

Waar was hij?

Zijn oogen zochten de wand af, doch noch de onbenullige prentjes die er hingen, noch het vergulde Christusbeeld gaven hem antwoord op deze vraag. De meubelen, het verbleekte behang, het plafond, de kleedjes op de grond, alles was zoo onpersoonlijk, zoo burgerlijk, dat de kamer door had kunnen gaan voor de slaapkamer van de gemiddelde burger van Rome. Maar plotseling zag hij echter een effen zwaar gordijn, waarmee een hoek van het vertrek was afgescheiden. Hij stapte uit bed en trok het gordijn open. Nu keek hij in een kamertje

MAANNACHT.

Stil is de nacht, maar niet zwart, niet donker. Vol zilver licht is zij, en hard steekt af tegen de diepe luchten een toren zoo wonderschoon en machtig.

Dit is een nacht vol droomen en zoete beloften die treurig stemmen; men kent ze niet, vermoedt ze slechts. Zij zijn als de wolken die zeer fijn en vaag zich voortbewegen langs de lucht, zonder vorm, zonder doel, maar glanzend in dit witte licht.

Ja, zoo vaag zijn zij dat ze 't licht zelfs niet weten te belemmeren. Zoo ligt de nacht over de velden en over 't stadje dat slaapt. Donkere huizenblokken, zwarte grachten weerspiegelen 't schelle lantaarnlicht; net als op alle andere dagen is dit stadje. Maar daar boven uit, machtig en omstraald met licht is daar de toren, die zingt van vage beloften die treurig stemmen, daar men ze niet kent

J. SCHRÖDER.

waarin een klein, bijzonder smaakvol, boudoir was ingericht, en daar midden in sliep, zooals hij haar had willen schilderen, op een divan, Marcella!

Haar roode mond iets open, zoodat de hagelwitte tanden even te zien waren. Het haar los. Het blanke lichaam behaaglijk uitgestrekt op het roode divankleed.

Pensillo bleef roerloos, toen bezon hij zich. Zoo, zoo en niet anders moest hij haar uitbeelden. De ongedwongen houding en de ongekende rust van deze slapende vrouw hadden hem diep getroffen. Hij keek om zich heen, greep een lippenstift en een staafje wenkbrouwenzwart van een tafeltje en begon op een gedeelte van het verschoten behang zijn werk. Weldra werd hij zich bewust dat zijn schets schooner werd dan hij had durven verwachten.

Inderdaad, hoe primitief zijn hulpmiddelen ook mochten wezen, zijn groot talent schiep desondanks een meesterwerk.

Toen hij gereed was, sloeg hij voorzichtig het gordijn weer toe en verliet op zijn teenen het vertrek.

Enkele oogenblikken later stond hij op straat en spoedde zich naar zijn woning

Twee weken later ontmoetten Pensillo en Marcella elkaar weer. Zij lachtte blij en vroeg bezorgd hoe het met hem ging. „Uitstekend, maar waarom zei zij niets van zijn werk?”

„A . . . si . . . si . . . dat is waar ook . . . als je weer eens bij me komt en ik laat je . . . omdat je gewond bent, in de kamer van m'n tante slapen . . . moet je niet op haar behang knoeien . . . zij vertelde me dat ze wel een uur noodig had gehad om de rommel er af te boenen . . . Wat heb je er eigenlijk op geteekend?”

DE L.

¹⁾ Zie ook de Spiegel van 4 Maart 1938.

²⁾ In 1924 zond P. P. een groot schilderij naar de jaarlijksche tentoonstelling van l'Ecole des Beaux Arts te Parijs. Het doek stelde een tweetal olifanten voor en was zeer levendig geschilderd. Het wekte algemeen bewondering en eerst nadat het drie dagen tentoongesteld was, bemerkte een bezoeker, dat één der olifanten geen slurf bezat. Het werk werd toen onmiddellijk van de tentoonstelling verwijderd daar het te cru en „niet af” was. Tijdens een interview deelde P. P. mede dat hij tijd nog lust had gehad om de slurf van het dier te schilderen. In 1938 is het doek door de Fransche Staat voor 127.000 franc aangekocht.

³⁾ „Wat een naam!”

⁴⁾ Parodie op een bekend Italiaansch lied. Vrij vertaald:

„Pensilo Palletto”

„Ik ben als in een droom”

„Door jou kussen”

⁵⁾ „Wat wil je daarmee zeggen?”

⁶⁾ „Niets”.

VAK-VEREENIGINGEN

Technologisch Gezelschap.

Drie Daagsche Excursie naar het Industriegebied van Luik en Namen onder leiding van Prof. Dr. F. E. G. Scheffer, Prof. Dr. Ir. H. I. Waterman en Dr. G. Meyer, op 3, 4 en 5 Mei a.s. Bezocht zullen worden:

3 Mei: een Stikstofbindingsbedrijf en aansluitende bedrijven.

4 Mei: een Zinkfabriek met Looden Kamer- en Contact Zwavelzuurbedrijf.

„een Druipsteengrot met museum van het genootschap „Chercheurs de Wallone”.

5 Mei: een Kleigroeve en fabriek van Vuurvaste steen, een Cementfabriek.

Verzamelen: Delft station te 6.20.

Rotterdam D.P. te 6.35.

Vertrek trein: Delft te 6.30.

Rotterdam D.P. te 6.47.

Route: over Dordrecht, Maastricht naar Luik.

Diner en nachtlgies gedurende 2 dagen te Luik.

Terug te Delft op 5 Mei 's avonds te 0.51.

Maximum aantal deelnemers 20.

Door bijzondere omstandigheden konden de kosten gesteld worden op f 6.50.

Sluiting der inteekenlijst T. G. bord Westvest op Vrijdag 28 April te 17.00 uur.

Degenen, die inteekenen voor de Excursie, verklaren daardoor, dat zij geen directe belangen hebben bij deze industrieën. De verantwoordelijkheid voor ongelukken is ten laste van de bezoekers.

W. M. J. WERKER,
Excursieleider.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Werktuigkundig-Ingénieur: W. Schlösser.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Electrotechnisch-Ingénieur: J. M. Balvers.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Civiel-Ingénieur: J. Zwart.

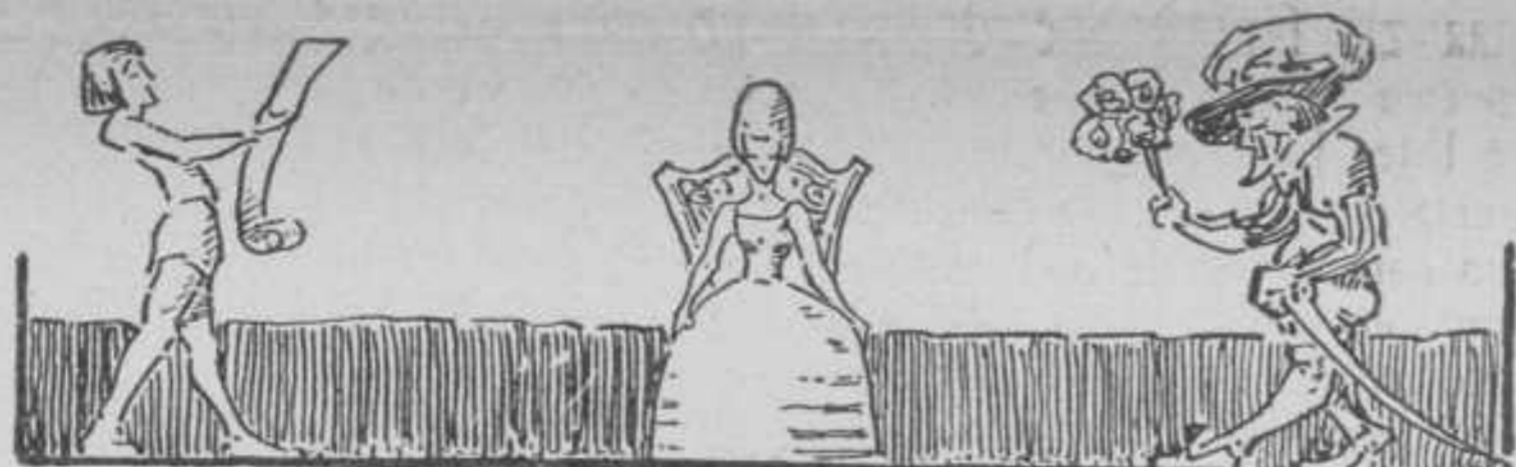
Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Werktuigkundig-Ingénieur: J. Bolhuis, R. W. Dijkhuis, J. Fasse, J. J. de Graaff, K. L. Hagemans, W. F. Happé, J. de Koning, J. J. Neurdenburg, O. A. Prud'homme van Reine, A. H. H. Robbé Groskamp, A. G. J. van der Sluijs, T. P. Storm van Leeuwen, W. L. Thieme, W. van der Velden.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Civiel-Ingénieur: J. G. Baas, Dje Han Sien, H. van Dusschoten, C. Edelkoort, L. D. Huisman, H. de Kiewit, S. J. van Kregten, S. J. Meijn, J. E. Schüller.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Mijn-Ingénieur: K. Siderius.

Geslaagd voor het candidaatsexamen voor Mijn-Ingénieur: P. Roosch.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Scheikundig-Ingénieur: J. W. J. Burck, W. Folkersma, K. J. Metman.

FEUILLETON

Korte inhoud van het voorafgaande:

Teddy en ik zijn met een zekeren Breedewijk naar Mexico gereisd om klaarheid te brengen in de raadselachtige geruchten, die na den dood van Breedewijks vader ontstaan zijn.

Een soort orgeltje schijnt nauw bij den zaak betrokken te zijn. Dit komt door toeval in Breedewijks handen, en als de rechtmatige eigenaar, Ir. Knobel, bemerkt dat deze het mee naar Mexico genomen heeft, achtervolgt hij ons. Het gebied rondom de vroegere woonplaats van Breedewijks vader is voor buitenlanders niet toegankelijk.

Toch ziet Teddy kans er — met de wonderschoone Marguerita de Las Plata en het orgeltje — in door te dringen.

Knobel, Breedewijk en ik gaan hen achterna, en als we bij de magneetberg aankomen, zien we Marguerita met de „elevator” boven de rotsen zweven. Intusschen hooren wij tam-tams, een indianenstam voert een krijgdsdans uit. Wij spoeden ons naar het huis in de vallei, het huis van Mac Lary. Knobel beduidt hem dat er gevaar is voor Marguerita en vraagt hem de Indianen te willen kalmeeren. Even later bereiken Marguerita en Teddy het huisje; zij zijn nog net de fanatieke inhoorlingen kunnen ontvluchten. De stam achtervolgt hen. Dan klinkt een hoornsignaal; het is donker.

DE MERKWAARDIGE UITVINDING VAN IR. KNOBEL.

12)

Als bij tooverslag stonden de indianen stil, wierpen de speren van zich af en knielden prevelend in het stof, het gezicht naar het Westen gekeerd, waar de donkere bergketen zich scherp afteekende tegen de trillend roode avondhemel van de ondergaande zon: „Manitou, Manitou, Manitou . . .”

In het huisje omhelsde Knobel zijn snikkende dochter: „Bad girl, bad girl, jij had mij toch beloofd . . .”

Teddy grinnikte schaaapachtig. „Die naaktloopers hadden ons toch niets gedaan, ik had mijn revolvers bij mij, in elke hand een . . .”

„You blundering fool”, barstte Knobel uit, „ze hadden je gekild; you and my daughter, levend verbrand . . . look, the tholy fire . . .”

Hij wees naar een rossige gloed, die uit het dal opsteeg. Een eentoonig getrommel drong zacht en onheilspellend door de stilte van de vallende nacht; om een hoog opgestapeld vuur dansten fantastisch beschilderde indianen een krijgdsdans, hun voeten stampen in eidelooze regelmaat, terwijl hun lichamen grillige en reusachtige schaduwen wierpen op de achterliggende rotswand. „Manitou, Manitou . . .”

Teddy verbleekte zichtbaar.

Ik was heelemaal verbijsterd door de opeenvolging van al deze onverwachte gebeurtenissen. „Waarom vallen ze ons niet aan?” was de eerste vraag, die ik uit kon brengen.

„Als de zon onder is, is de magneetberg voor hen taboe,” antwoordde Breedewijk. „Dan jaagt Manitou met zijn zeven zonen op de wilde poema en de tweevingerige luiaard. Wee de ongelukkige die hem tijdens de jacht mocht ontmoeten. Zij schrijven de geheimzinnige eigenschap van de berg ijzer aan te trekken ook aan zijn aanwezigheid des nachts toe. Maar God helpe ons als morgenochtend de zon weer op gaat . . .”

„O, Marguerita, wat heb je gedaan,” zuchtte Knobel wanhopig. „Jij weet toch, they think, jij bent een booze geest, die Manitou van zijn berg probeert te verjagen, als jij daar vliegt. They want to sacrifice you — Mij God, we must try to escape, now, quick.”

„Impossible.” Mac Lary draaide zich bruusk om en wees naar het dal.

„We can't get through. Look.” Inderdaad, de weg naar het dal was afgesloten door een cordon wilden met speren in de hand. „Perhaps I can talk to them in the morning, but I fear . . .” Wat hij precies vreesde, zei hij niet, maar de klank in zijn stem deed mij een rilling over de rug loopen.

„Kunnen we niet over de berg ontkomen?”

„Veel te steep. Geen dekking. Ze kunnen volgen trouwens all our movements . . . de nacht is zoo helder . . . ze zouden ons aan den rand opwachten,” antwoordde Knobel kort.

Breedewijk had zich tot nu toe wat op den achtergrond gehouden, zijn oogen op Marguerita gericht; nu kwam hij op haar toe.

„Dus jij . . . dus u bent Signorita de Las Plata”, zei hij met vreemde stem.

„Ja,” antwoordde ze zacht, „en jij bent dus de zoon van Oom Breedewijk . . . Ik noemde hem Oom, hij was altijd zoo goed voor mij. Hij leerde mij ook Hollandsch spreken.” Zij gaf hem een hand, die hij langer vasthield dan noodig was.

„Come,” zei Knobel, „laten we gaan zitten. Of we daar staan te kijken, dat helpt toch niet. Is er iemand hungry? I still got some food.”

Bibliotheek Societeit Phoenix.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCHE SCHRIJVERS.

Theun de Vries — Het Rad der Fortuin.
 C. C. S. Crone — Het Feestelijke Leven.
 Gerard den Brabander e.a. — Drie op één Perron. (Gedichten),
 J. W. F. Werumeus Buning — 100 Avonturen met een Pollepel.
 — De Zwerftocht van Belcampo.
 — De Dichters van het Jaar.
 — Drie Novellen.

II. FRANSCHESCHRIJVERS.

Clément Vautel — Le Fou De L'Elysée.

V. SLAVISCHESCHRIJVERS.

Karel Capek — Die Reise in den Norden.
 Sergius Piasecki — Waar Het Vrije Leven Lokt . . .

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.

Ferdinand Lundberg — America's 60 Families.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Fritz Sternberg — Hoe Lang Kan Hitler Oorlog Voeren?

Maar niemand had trek, en zwiingend zetten we ons in de krakende rieten stoeltjes op de galerij; Mac Lary wat achteraf, Breedewijk naast Marguerita en Teddy, die zijn branie alweer had terug gekregen, met een air van ik-zal-je-wel-beschermen-lieverd aan haar andere zijde.

„Wacht eens even,” zei hij, „ik geloof, dat ik al een geniaal plan heb bedacht om aan dat Incagebroed te ontkomen. Ik bevoorbeeld dos me uit als die God van hun, Mounita of zoo iets en beveel ze dan . . .”

„Keep youm damn mouth shut,” viel Knobel hem dreigend in de rede; hij had blijkbaar eindelijk genoeg van Teddy's gebazel. „You stupid idiot, you . . .” Teddy zweeg ontnuchtigd. Een paar minuten heerschte er een drukkende stilte. Ik pijnigde mijn hersens om een uitweg uit onze penibele toestand te vinden, maar blijkbaar was alles wat we doen konden, te vertrouwen op de welbespraaktheid van Mac Lary, die bij de indianen wel eenigen invloed had. Dan verbrak Breedewijk het zwijgen.

„Misschien,” zei hij met zachte stem tot Knobel, „zou je me nu de geschiedenis van mijn vader willen vertellen; veel is mij nog onduidelijk. Ik weet niet of we hier ooit vandaan komen en ik zou graag . . . daarvoor . . . alles weten.”

Knobel keek een oogenblik pijnzand voor zich uit.

„Alright,” zei hij tenslotte.

Toen vertelde hij de vreemde geschiedenis van de elevator, van Marguerita en van den ouden Breedewijk. Boven ons flonkerden de sterren in den helderen tropennacht, achterons rees ongenaakbaar de magneetberg omhoog, zijn spits strevend naar den hemelkoepel, van uit het dal voerde de wind nog het geluid van de zachte cadans van de trommels tot ons en aan den voet van den berg in een wijde cirkel om ons heen stonden als in den grond geplant, grimmig en onbewegelijk, de gestalten van onze bewakers. Het was als een droom, waaruit ik ieder oogenblik kon ontwaken.

XV.

Als jongeman had Knobel een groote belangstelling gehad voor electro-magnetisme en alle verschijnselen daarmee verband houdend.

Hij had toen op een keer uit liefhebberij schetsmatig een toestel ontworpen, dat onder invloed van het aardmagnetisch veld een opwaartsche kracht moest ondervinden, groot genoeg om een mensch te doen zweven. Hij wist natuurlijk zelf wel dat dit onmogelijk was, daar het veld van de aarde veel te zwak is,

VEREENIGINGEN

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Societeit „Phoenix” heeft zich op 20 April 1939 als volgt samengesteld:

J. Luyten,	President.
Ch. A. Simon Thomas,	Thesaurier.
J. Kneppelhout,	Bibliothecaris.
J. Hardeman,	Commissaris v. h. Consumabel.
A. M. F. Boeye,	Commissaris v. d. Inventaris.
H. van Wessem,	Arch., Vice-Secretaris.

Namens het Bestuur,

H. VAN WESSEM,
 Vice-Secretaris.

IX. SPORT, TECHNIEK, STUDENTICA.

J. Davidson — Caro-Kann-Opening.
 Dr. C. Gerretson — Geschiedenis der „Koninklijke” (2 dln.).
 — Gedenkboek van het Leidsche Studenten Corps. (Geschenk).

DIVERSEN.

— „Scientia”, Handboek voor Wetenschap, Kunst en Godsdienst. (Deel III).

April 1939.

maar zijn fantasie speelde met de gedachte, dat het bijvoorbeeld op een andere planeet wel zou zijn uit te voeren.

In later jaren vergat hij door zijn drukke werkkring het ontwerp, maar toen hij in Papocatala als mijnbouwkundig ingenieur een aanstelling kreeg bij het boorbedrijf en daar hoorde spreken van den magneetberg, laaide de oude geestdrift weer op. Het veld was hier zooveel sterker en wellicht zou het daardoor mogelijk zijn, zoo dacht hij, zijn oude plan uit te voeren. In zijn vrije tijd werkte hij het nogmaals uit en om kort te gaan, na een lange reeks van proefnemingen gelukte het hem inderdaad een toestel te construeeren, dat hem, op den magneetberg staande, vandaar volgens de richting der krachtlijnen met een sierlijken boog naar het dal deed zweven. Het was een kastje, dat door middel van een aantal riemen op den rug werd bevestigd; aan den zijkant was een zwengel, waaraan men moest draaien om de vereischte lading te verkrijgen en op pijl te houden; voor de koeling waren aan den bovenkant een aantal pijpjes aangebracht, waardoor het geheel eenigszins het aanzien van een buikorgeltje kreeg. Hij noemde het toestel *elevator*. Een groot nadeel was evenwel, dat het lichaam noodzakelijkerwijs dezelfde potentiaal moest hebben, als het toestel. Hij trachtte dit eerst te bereiken, door een koperdraad, met het toestel in verbinding staande, om zijn naakten arm te bevestigen, maar hiermee bereikte hij niet het gewenschte resultaat, daar het contact te gebrekkig was.

Hij liet toen door een dokter een klein zilveren staafje in zijn bovenarm aanbrengen, dat door het vleesch heen, tot op het been reikte; dit staafje, in verbinding gebracht met de elevator, bracht het gewenschte contact tot stand, daar nu het geheele, goed geleidende beenderstelsel gemakkelijk het vereischte potentiaal aannam en behield.

Toen Knobel zoover met zijn verhaal gekomen was, ontblootte hij zijn rechterbovenarm en toonde ons een litdeeken ter groote van een cent.

„Marguerita heeft het ook,” zei hij.

„Het schilderij,” riep ik „natuurlijk!”

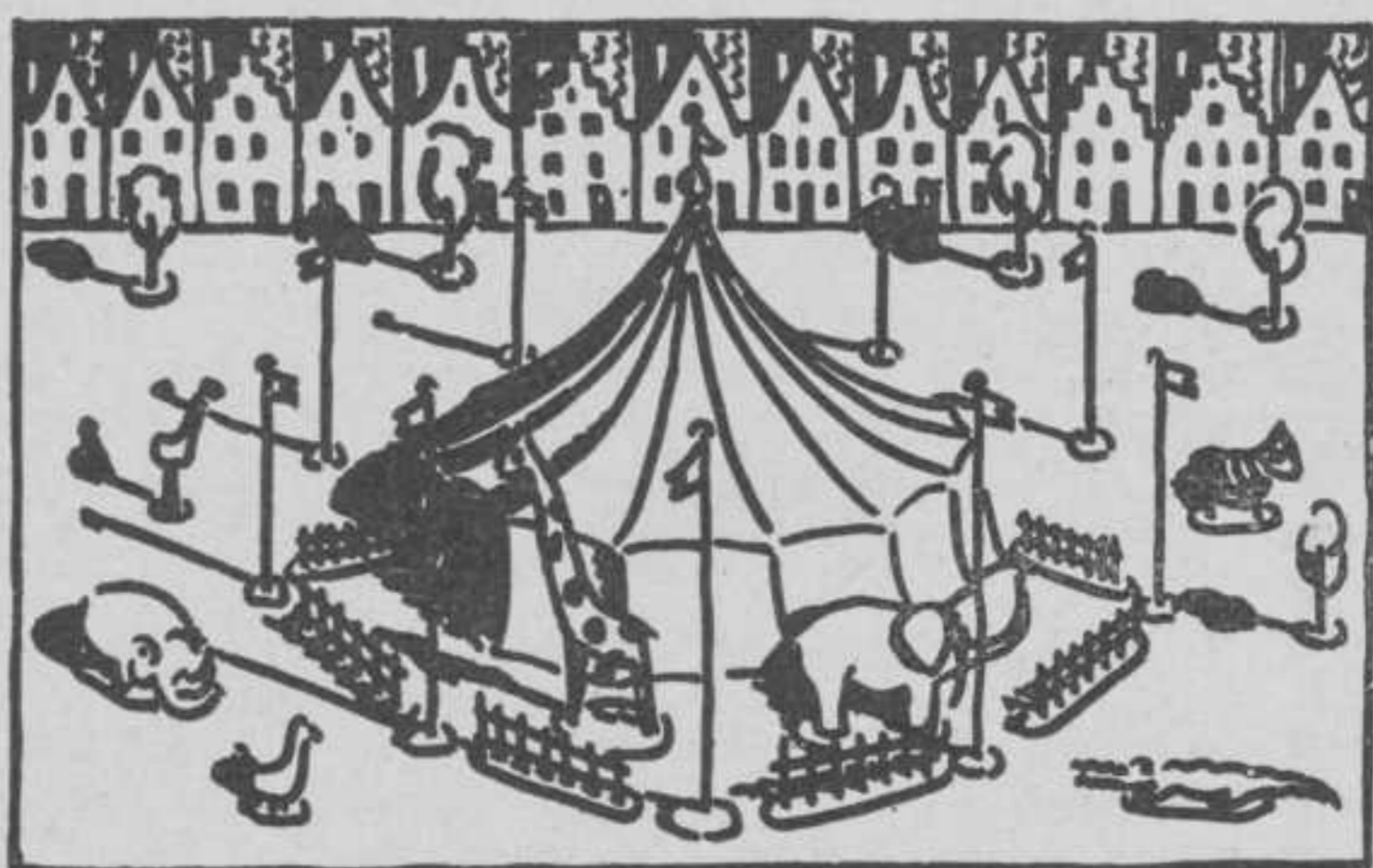
Een onderdrukte kreet van Teddy deed ons allen opschrikken.

„Daar,” zei hij, „kijk, ze komen!”

Het getrommel was sterker geworden; van uit het dal kwam een lichtende slang van fakkels kronkelend op ons toe.

„The Firedance,” zei Mac Lary zacht. „We are lost . . .”

(Wordt vervolgd).

RIJMELARIJ

In het duister van een lantenacht
Heeft de wind mij een lied gebracht
Ik lag te droomen aan de oever van een meer
Een nachtegaal sloeg keer op keer
En te midden van die herrie
Kreeg ik volgende nachtmerrie:
Het toont U tot welke vreemde droomen
Men in een lantenacht kan komen.

In de onmetelijk groote woestijn, ergens ver weg in Arabië
Lagen twee gestalten, in wit gehuld, roerloos op hun knieën.
Zeer zeker waren beide personagien van zeer groot aanzien
Want aan juweelen hadden ze zeker genoeg voor een stuk
[of tien.

Hunne respectieve namen waren Abd-el-Krim en Abd-el-
[Kader,
(D'eerste was kinderloos, doch de tweede een gelukkig vader)
Beide hadden uren gereden in de brandend warme zon,
Totdat ze waren afgestegen omdat Kader's kemel niet verder
[meer kon.

Nu waren ze hier gelegerd in de verstikkend heete woestijn
Vol met zand — waarschijnlijk omdat Allah vond dat een
[woestijn zoo moest zijn:

In ieder geval was het nog nooit in hun brein opgekomen te
[vragen

Waarom nu juist een woestijn zoo veel zand heeft te dragen.
Aldus berustten ze volledig in Allah's oppermachtigen wil,
Tot ze uit hun meditatie's werden gewekt door een aller-
[afgrijselijkste gil

Een gil die scheen voort te komen uit het diepst van de hel,
[uitgestooten door tienduizend dwergen,
Van pure afgrijselijkheid rezen hun eerbiedwaardige haren
[te berge!

Ze stegen nog hooger toen ze aan een zekere liefvalligheid
[daarin konden hooren,

Dat dit gekrijt aan niemand anders dan aan een vrouw kon
[toebehooren

Ze sprongen dus op en keken verrast en verschrikt om zich
[heen,

Maar hoe ze ook de horizon afzochten naar een gemartelde
[vrouw, ze vonden er geen.

Neen? Ja toch, daar achter die heuvels in het ver verschiet,
— Een weinig achter hen, daardoor zagen ze het eerst niet —

Meenden ze beide vaag een tent te kunnen bespeuren.
Ze zagen elkander aan. „Wat moet er nu gebeuren?”

Sprak Kader, die aan zijn vaderschap een zeker prestige wist te
[ontleenen

Waarvan de ander zich binnen afzienbare tijd nog zou moeten
[speenen

„Wat denk jij er van, Krim, moeten wij daar niet ijlings
[naar toe?”

Krim keek bedenkelijk: „Ik ben eigenlijk wel erg moe,”
Zoo zeide hij. „En de afstand tot daar lijkt me wel wat groot.

Bovendien, het is gevaarlijk, stel je voor dat iemand schoot!
Dan zouden wij hier immers eenzaam moeten sterven in de
[woestijn

In ieder geval zouden onze schoone burnous door het bloed
[voorgoed bedorven zijn.”

Weet je wat, laten we knobelen wie of er voorop moet loopen,
En komt er een gevecht, dan zullen we ons leven zoo duur
[mogelijk verkoopen.”

„Dat vind ik werkelijk een allercharmantst idee,
Mijn waarde Kader, daar rehabiliteer je jezelf weer mee.

Ik zal even vlug de steenen uit mijn kameeltasch gaan halen,
(Ik hoop maar niet dat op deze dag mijn geluk zal falen)”

Enfin, om een lang verhaal verder kort te maken

— Anders zou U misschien nog ontijdig verveeld kunnen
[raken —

„Ja, maar we kunnen hier toch maar niet zoo rustig zitten
[wachten

Terwijl daar die snoodaard misschien bezig is een vrouw af te
[slachten

Ze bestegen hunne kameelen en gingen met Kader voorop,
Naar de geheimzinnige tent. „Ho! ellendig beest, stop!”

Schreeuwde Krim tot zijn kemel die doorliep en hem aldus
[plaatste

Voor Kader. „Ik heb gewonnen met knobelen en ben dus de
[laatste!”

Eindelijk had hij dan het beest voldoende afgeremd en stond
[stil,

Wel een prestatie, want een kameel heeft meestal zoo zijn
[eigen wil.

Beide keken om zich heen, zagen niemand en riepen dus
[luide „Hallo!

Is hier dan heelemaal niemand aanwezig, of lijkt dat maar zoo?
Bij het heilige Mekka, ik geloof heusch, er is niemand in huis,

En dan zooveen die gil, er is hier vast iets niet pluis!”
Krim vond dat het gesprek een verkeerde wending nam en
[kwam tusschenbeide

Hij wilde trachten zoo veel mogelijk een gevecht te vermijden.
„Waarde Heer,” sprak hij verzoenend, „duidt het mijn vriend
[toch niet euvel,

Hij is heusch heel gezellig, en bedoeld niets kwaads met zijn
[gekeuvel.

Nauw hadden ze dit gezegd of ze hoorden in de tent iets
[bewegen

— Van schrik was Krim bijna van zijn rijdier gezegen —
En daar schreed een rijzige figuur uit de tent,

Met volle baard, een echte he-man, kortom een mietersche
[vent.

Plechting sprak hij hun aan: „Allah is groot en Mohammed is
[zijn profeet.”

Waarop Kader prikkelbaar uitviel: „Denk je soms dat ik dat
[niet weet?

Maar gelukkig bleek deze niet zoo heel erg kwalijknemend
[van aard te zijn

Want hij ging onverstoort verder met het uitspreken der
[bekende begroetingsformule der woestijn.

„Weest hier beide van harte welkom, mijne beste menschen,”
Zoo ging de Sultan voort. „Weest overtuigd van mijn goede
[wenschen.

Mogen Uwe dadelpalmen vruchtbaar zijn en voorspeedig
[groeien,

Moge Allah U vele zonen schenken, en Uwe dochteren schoon
[opbloeien!”

Mogen wij ons even voorstellen. Krim en Kader zoo zijn onze
[namen

En we kwamen hierheen omdat we dachten dat U bezig was
[een moord te beramen,”

De gestalte boog. „Mijn naam is Abdullah, ik ben de Sultan
[du Maroc,

En ik moet eerlijk bekennen dat ik eerst wel een weinig schrok
Toen ik na het uitspreken van mijn eerste plechtige groet
Die het bij de meeste officieele gelegenheden toch zoo goed doet
Zoo onbehouden in de rede werd gevallen door die Kader.
Dat zal ik je nog wel eens leelijk inpeperen, vader!”

„Het is ook je eigen schuld, zeg dan ook niet van die stomme
[dingen,”

Blafte Kader. „Het is gewoon om je uit je vel te doen springen!
't Is niet om het een of ander, maar vijfmaal daags doe ik
[mijn gebed

En als me dan als groet weer iets dergelijks wordt voorgezet,
Dan kan je begrijpen dat ik me toch wel wat voel opgelaten.

Kan je dan over niemand anders dan Mohammed praten?”
Krim vreesde nu het ergste en liet reeds steelsgewijs zijn hand
[naar zijn kromzwaard glippen

Om zoo noodig de Sultan vlug en netjes van zijn paard af te
[wippen,

„Mede uit naam van mijn vriend zeg ik U mijn oprechte dank,”
Zeide Krim, „voor Uw welkom. A propos, heeft U misschien
[ook drank

In huis? Want het laatste gedeelte onzer reis maakten wij geheel
[en al drooggelegd,

Kader had namelijk onze hip-flasks leeggedronken, en mij daar
[geen woord van gezegd.

Zooals U wel zult begrijpen zou een slokje ons dus bijzonder
[goed te stade komen;

Bij voorkeur een oude cognac, daar ga je zoo plezierig van
[droomen.”

Ietwat verbaasd keek de Sultan hem aan, maar daar hij een
[goede opvoeding had genoten

Liet hij niet merken hoezeer deze woorden van Krim hem
[verdroten.

(Vervolg op pag. 13).

„Komt binnen,” zoo noodde hij, „dan kunnen wij tesamen
[een waterpijp rooken,
Tenminste, wanneer de meid hem niet wederom heeft gebroken.
Hoofdschuddend ging hij hun hoffelijk voor in de tent
Waar zij allen gingen zitten zoodra hunne oogen aan de
[duisternis waren gewend.
En elk op zijn beurt deed men aan de waterpijp een verkwik-
[kende trek

— Alleen Kader kreeg niets, want de zijne was lek.
Maroc was de eerste die sprak. „Nu wij allen zijn gezeten,”
Zoo zeide hij, „Zou ik, als 't niet al te onbescheiden is, toch
[wel gaarne willen weten
Wat U tot mij voerde. Daarom, mijn beste Krim en beste
[Kader,
Zeg mij waarom gij komt en wat gij wilt. Kortom, verklaar
[U nader.”

Doch nauwelijks had hij deze woorden uitgesproken,
Of alle duivels uit de hel schenen wederom te zijn losgebroken,
Van een fluisteren langzaam aanzwellend tot een oorver-
[doovende kreet

Klonk daar die gil, die hen nu ten tweede male sidderen deed.
Kader was de eerste die van zijn ontsteltenis bekwam,
En dus ook de eerste die de stilte verbrak en het woord nam:

„Bij de heilige steden van Medina en Mekka,
Bij het graf van de profeet, bij Mozes en Rebecca,
Bij de vele tienduizenden pelgrims en dienaren der Kaäba,
— met wien ik overigens op zeer goede voet sta —
Bij al de beloofde schoone vrouwen uit het paradijs
Die ons zullen laven en verkwikken na een lange reis,
Bij alle honden die voor de ingang der hel staan blaffen,
Bij de plagen van Egypte, en Mohammed's ergste straffen,
Dit wordt te erg, ik vind dit ongehoord,
Daar wordt, als ik mij niet vergis, ten tweede male een vrouw
[vermoord.”

„Ja, Maroc,” viel Krim hem bij, „doe nu maar niet zoo
[ongeduldig,

Hiervoor ben je ons een verklaring schuldig!”
De goede Sultan nu reageerde eerst slechts met een zacht
[„potdôme”

Maar toen hij eindelijk van zijn stomme verbazing was be-
[komen,

Barstte hij in een bulderend schaterlachen uit!
Dit verdroot nu Krim ten zeerste. „Jij schavuit!”
Zoo riep hij. „Hou je bek dicht, stomme Sultan,
Je weet nog niet eens hoe je je gedragen moet, man!
Jij verbeeld je zeker dat je maar iedereen kan vermoorden.
Maar dat zullen wij je beletten. Of dacht je soms dat we niets
[hoorden?”

Maroc werd bang dat ze hun toevlucht zouden nemen tot
[bruut geweld

En koos dus schielijk eieren voor zijn geld.

„Vrienden,” sprak hij, „hier in huis is heusch geen vrouw
[aanwezig,
En met moorden houdt men zich in deze streken ook niet bezig.”
U hoorde iets anders.” „Ga door met je verhaal,”
Kwam Kader sarcastisch. „Het klinkt als een echt oubollig
[schandaal.”

„Nee, het is waar. Die gil kwam uit een machien,
Zooals je in het Avondland bij duizenden kunt zien.
U is nog niet bekend met de Westersche beschaving, dat
[merk ik wel!

De naam van dat luidruchtig monster? Het heet fluitketel.
Ik was juist bezig met water voor een grocje op te zetten
Want ook ik had dorst. En U zult mij toch zeker niet willen
[beletten

Daarmede voort te gaan, ik hoop dat U mij de eer aan wilt doen
Om ook een slokje te nemen. Gebruikt U citroen?”
En zoo eindigt dit drama der wildernis laat in de nacht
Met een groot feest op het eindloos zand, onder de sterren-
[pracht.

Met het glas in de hand kwamen ze elkaar steeds nader,
En zoo eindigt dit verhaal van de Sultan du Maroc, Krim
[en Kader.

* * *

Slechts de moraal ontbreekt nog aan dees' zang,
— Maar misschien wist U hem al lang —
Ze is deze: Laat U, zelfs in lentetijden
Nooit tot ondoordachte handelingen verleiden.
Niet altijd is 't eind zoo gezellig als in bovenstaand lied
Bijvoorbeeld, had iemand geschoten, dan was dat er niet.
Is alles U duidelijk? Ja? U vat hem?
Dan neem ik afscheid met lentegroetjes, Uw dienstwillige

J. VAN HATTEM.

Indien er iemand bij
U op Uw kamer komt,
presenteer dan een
koekje of bonbon van

H. VAN DER MEYDEN

OUDE KERKSTRAAT 5 · TEL. 1111 · DELFT

Specialiteit in

Bitterballen, pinda's
Studentenhaver

DE FEESTWIJN

BIJ UITNEMENDHEID
IS EN BLIJFT DE

CHAMPAGNE LOUIS ROEDERER

VERKRIJGBAAR IN DE
SOCIETEIT „PHOENIX”

AGENTEN: **N. V. Hoogewerff, Chabot & Visser's
Wijnhandel** Den Haag — ROTTERDAM — Arnhem

A. LEEMBORG

Bloemenmagazijn „IN 'T HOF”

ROCHUSSENSTRAAT 4, hoek
Hof van Delftlaan. Tel. 1479

Bloemstukken ♦ Kransen ♦ Tafelversiering

Tevens zetten wij ons bedrijf voort in aanleg en onderhoud van
villa- en stadstuinen.

**STEUNT UW
ADVERTEERDERS**

TECHNISCHE GROOT-INDUSTRIE

**RUBBER
SLANGEN**

*voor elk
bedrijf*

VACANT

VACANT

**HOLLANDSCHE
BETON MIJ N.V.**

'S-GRAVENHAGE

OVING

ROTTERDAM
AMSTERDAM
GRONINGEN

**BALK- EN
BETONIJZER
PIJPEN
SMALPOORMATERIEEL**

**KONINKLIJKE NEDERLANDSCHE
HOOGOVS EN STAALFABRIEKEN N.V.**

IJMUIDEN

Met rubber geïsoleerde elektrische leidingen voor
STERK-EN ZWAKSTROOM

N.V. HOLL. DRAAD- EN KABELFABRIEK, AMSTERDAM

De Rector Magnificus maakt bekend dat de Technische Hoogeschool op Maandag 1 Mei a.s., ter gelegenheid van de viering van den verjaardag van H. K. H. Prinses Juliana, des namiddags na één uur gesloten zal zijn.

De Rector Magnificus maakt bekend, dat de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen heeft medegedeeld, dat evenals verleden jaar in het tijdvak van 15 Juli tot eind September 1939 in Polen geplaatst kunnen worden:

- 1e. drie electrotechnische studenten (bij de spoorwegbedrijven te Warschau, Lemberg en Posen, alsmede in particuliere bedrijven in Poolsch Oppersilesië);
- 2e. een technisch student in een machinefabriek;
- 3e. een technisch student in een hoogovenbedrijf;
- 4e. twee mijnbouwkundige studenten.

Aan de onder 1e. bedoelde studenten wordt een toelage van 200—300 zloty gegeven, aan de anderen een toelage van 200 zloty. Op de Poolsche spoorwegen wordt een reductie verleend van 75%; het pasvisum wordt gratis bij het Poolsch Consulaat Generaal te Amsterdam verleend.

Zij, die hiervoor in aanmerking wenschen te komen, moeten zich *zoo spoedig* mogelijk schriftelijk aanmelden bij den heer Mr. H. J. Smidt, referendaris aan de afdeling Hooger Onderwijs van het Departement van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen, Oostduinlaan 2 te 's-Gravenhage, met opgave van den naam van een der hoogleeraren, die bereid is tot het geven van referenties.

De Rector Magnificus,
SCHOUTEN.

Laboratorium voor Technische Botanie.

In de eerst komende weken zal door de conservatrice van het Laboratorium voor Technische Botanie, Mej. Dr. A. Kleinhoonte, een practische cursus gegeven worden over: „Het genetisch verband der voornaamste plantenfamilies.”

Doel van den cursus is: den deelnemers algemeene botanische kennis bij te brengen door hen met eenige belangrijke plantenfamilies en hun verwantschap bekend te maken. Ter toelichting zullen vooral economisch belangrijke gewassen worden uitgekozen. Aan de practische oefeningen zullen bezoeken aan den Cultuurtuin voor Technische gewassen en aan de pantenkassen verbonden worden.

Deelnemers worden uitgenoodigd, zich vóór 5 Mei a.s. aan te melden op het Laboratorium voor Technische Botanie, Poortlandlaan 67.

VAN ITERSON.

Laboratorium voor Technische Botanie.

Ondergeteekende zal zijn eerstvolgend college over: „De Technologie der Papierfabricage” houden op: Zaterdag 29 April a.s. te 11 uur, in de collegezaal van het Laboratorium voor Technische Botanie.

SELLEGER.

Tentamen „Bedrijfsleer”.

De Hoogleeraar Dr. Ir. J. Goudriaan maakt bekend dat het tentamen „Bedrijfsleer” Algemeene Cursus in het vervolg *uitsluitend* schriftelijk zal worden afgenomen en wel in de maanden December, Februari en Juni.

Het tentamen „Bedrijfsleer” Bijzondere Onderwerpen kan schriftelijk of mondeling worden afgelegd.

Voor het schriftelijk tentamen gelieve men zich tijdig aan te melden bij de Administratie der Afdeling Werktuigbouwkunde en Scheepsbouwkunde, Kamer 213, Gebouw W. en S., Nieuwe- laan 76.

Ingenieursexamen Juni 1939.

De Afdeling der Electrotechniek van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het eerstvolgende Ingenieursexamen voor Electrotechnisch Ingenieur zich vóór 12 Mei *schriftelijk* moeten aanmelden bij den Secretaris der Afdeling, Laboratorium voor Electrotechniek, Kanaalweg Delft.

Ingeleverd moeten worden: een aangifteformulier; een bewijs van ten minste 13 weken practische werkzaamheid; een goed gelijkende pasfoto.

Vanaf 8 Juni dienen de candidaten zich voor eventueele oproepingen tot het doen van examen gereed te houden.

De aandacht wordt er op gevestigd, dat de volledige verklaringen van practische werkzaamheid bij de aangifte moeten worden ingeleverd, daar anders deze aangifte niet zal worden aanvaard.

Namens de Afdeling der Electrotechniek:

De Secretaris:

H. G. NOLEN.

Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde.

De wnd. Voorzitter van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde van de Technische Hoogeschool te Delft maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-Examen voor Civiel-Ingenieur, dat zal worden afgenomen in de maand Juni a.s., zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden uiterlijk 13 Mei a.s. bij den Secretaris van de Afdeling der Weg- en Waterbouwkunde.

AANKONDIGING.

De verslagen over practisch werk Natuurkunde, welke nog moeten worden nagezien voor het propaedeutisch- en candidaatsexamen in Mei a.s., moeten uiterlijk Dinsdag 2 Mei a.s. vóór 12 uur worden ingeleverd in Kamer 205 en 206 van het Laboratorium voor Technische Physica.

Zij, die in Mei a.s. propaedeutisch examen doen, moeten vóór 15 Mei *alle* dit jaar gemaakte verslagen inleveren bij den be- diende op Kamer 203.

De Hoogleeraar,
Dr E. C. WIERSMA.

Practische Oefeningen voor N₃.

Studenten N₃, die aan dezen cursus wenschen deel te nemen worden uitgenoodigd zich daarvoor op te geven op kamer 133, Gebouw voor Werktuig- en Scheepsbouwkunde.

De Lector,
C. THOMS.

Prof. Dr. H. A. Kramers maakt bekend, dat hij op Donderdag 4 Mei a.s. om 10 uur weer het college Quantentheorie zal geven.

Dr. U. Ph. Lely, el. ing. repeteert: MAXWELL, WISSELSTROOM- THEORIE, ELECTRONENTHEORIE, ZENDERVELD, KABELTELEFONIE, DRAAGGOLFTHEORIE, van Blankenburgstraat 17, den Haag, telefoon 335740 (te bereiken met lijn 10, halte Sweelinckplein).

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERSKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

Ir. M. v. d. Veen, oud-ass. T.H., Kanaalstraat 9 te Delft repeteert WISK., NATK., ELECTROT. (bekn.cursus) en WISSELSTROOM- THEORIE.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

Dr. Ir. R. H. Borkent e.i. assistent T.H. repeteert NATUURKUNDE, TOEGEPASTE MECHANICA, ELECTROTECHNIEK (ook bek. cursus). Kanaalweg 2B, Delft; Van Boetzelaerlaan 116, Den Haag.

WISKUNDE, THEORETISCHE EN TOEGEPASTE MECHANICA THERMODYNAMICA bij Ir. J. F. Schuh, Oude Delft No. 198, Delft

